

KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 9

JÚN 2010

ČÍSLO 13

„Boh ...teraz zvestuje ľuďom, všetkým všade, aby činili pokánie... “ (Sk 17,30)

OBSAH

Úvod

Boh teraz zvestuje ľuďom všetkým všade, aby činili pokánie 3

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecnstve – viera pôsobiaci skrze lásku

Bezbožník a hriešnik, kde sa ukáže? (<i>M. Vyhnánek</i>)	4
Pokánie (<i>J. Siracký</i>)	6
Milost' a spravodlivosť (<i>J. Siracký</i>)	6
Človek nenávidí pravdu (<i>Dobrá sejba</i>)	7
Ako môžeš vedieť, že tvoje hriechy sú ... (<i>Milan Hrdina</i>)	7
Kto je kresťanom? (<i>J. Warns</i>)	8
Krok viery (<i>Dobrá sejba</i>)	9
Suverénny Boh (<i>J. Siracký</i>)	10
Len blázon popiera Boha (<i>Dobrá sejba</i>)	10
Zákon a milosť (<i>J. Siracký</i>)	11
Naozaj sa stalo (<i>Dobrá sejba</i>)	11
Zlomené srdcia (<i>Dobrá sejba</i>)	11
Prišiel Kristus – Boží Syn (<i>Večný život</i>)	12
Mapa s cestou do neba (<i>Dobrá sejba</i>)	13
List Židom 11. kapitola – Abrahámovi viera (<i>R. Folkner</i>)	13
Huslista (<i>z nemčiny preložila D. Lucká</i>)	18
Boží priatelia (<i>J. Siracký</i>)	19
Pobežím cestou Tvojich príkazí, keď ... (<i>Ch. Spurgeon</i>)	20
Láska (<i>L. Paluga</i>)	21
Jazyk (<i>D. Mojžiš</i>)	21
Ženich a nevesta (<i>J. Rouw</i>)	23
Biblia a evanjelium prosperity (<i>z nemčiny preložila D. Lucká</i>)	25

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Ježišova ľútosť nad trpiacimi (*A. Saphir*) 26

Zotrúvali na modlitbách

Modlitba v skrytosti (<i>F. Butcher</i>)	28
Mnoho zmôže modlitba spravodlivého (<i>B. Peters</i>)	30

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e-mail; m.vyhnaneck@zoznam.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Distribúcia pre ČR: Vladimír Komárek, Tylova 167, 739 61 Třinec – Kanada

e-mail; vkomarek@centrum.cz

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

*„Boh teraz zvestuje
ľuďom všetkým všade,
aby činili pokánie“
(Sk 17,31)*

Milí čitatelia, koľkí ľudia ani nevedia, načo sú tu. Pátrajú po zmysle života všeobecne i po zmyslupnosti vlastného bytia a nenachádzajú ho v nijakej alternatíve ponúkanej na svete. Čo mám robiť? Čomu mám žiť? V čom mám zmysluplne prežiť vlastný život? Je to veľmi dôležité preto, lebo reálne máme k dispozícii iba jeden život! Človek sa narodí, dospieva, dosiahne zrelosť, zostarne a zomrie. A to všetko za 70 – 80 rokov. Ako ich najlepšie minúť?

Komu veriť v tejto otázke? Ľuďom či Bohu? Komu viac záleží na mne? Bohu či ľuďom? Kto myslí na moje dobro? Ľudia? Veď si to len priznajme, že náš vážny záujem o cudzieho človeka končí práve vtedy, keď to ten človek najviac potrebuje. Nijaký človek nemôže milovať iného človeka tak, ako ho miluje jeho Stvoriteľ, živý Boh. Boh je láska. Boh je večný. Z Boha pochádza večná láska. Izraelovi povedal: **„Milujem ťa večnou láskou a preto ťi ustavične činím milosť.“** Áno, nikto nie je dobrý, iba jeden, Boh. Preto je ľahké Mu veriť. Aj Božia zvesť pre celé ľudstvo je taká dobrá, aký dobrý je Boh. Necháva ju zvestovať všetkým a všade, pretože Božia dobrota myslí na blaho všetkých ľudí, kdekoľvek žijú. Aj na Vaše, milí čitatelia.

Božia dobrota je pravdivá. Radí človeku bez ohľadu na osobu, že to, čo najviac potrebuje urobiť vo svojom živote, je činiť pokánie. Uveríte Mu? Milí čitatelia, Boh obracia Vaše srdce k sebe. On je

Vaša najväčšia potreba. On je náplň Vášho života. Prežiť svoj život bez Boha je prežiť ho bez zmyslu bytia.

Boh volá ku obráteniu myslí k sebe, ako jedinému Spasiteľovi a jedinej spravodlivosti:

„Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasení, všetky končiny zeme, lebo ja som silný Boh a niet viacej. Prisahal som sám na seba, že mne sa skloní každé koleno, bude prisahať každý jazyk a povie: Len v Hospodinovi mám spravodlivosť a silu. K nemu prídu. A hanbiť sa budú všetci, ktorí sú zapálení proti nemu“ (Iz 45,22-24).

Milý čitateľ. Týmto povoláva aj Teba. Učiň pokánie. Obráť srdce k Bohu. Preto si sa narodil, aby si Ho našiel ako svojho Spasiteľa, svoju spravodlivosť.

Najväčšou potrebou človeka podľa Boha je očistenie svedomia od spomienok na zlé skutky a jeho prehlásenie Bohom za spravodlivého. Preto zvestuje Boh všetkým, všade, aby činili pokánie, aby im odpustil ich hriechy a dal svoju spravodlivosť, pokoj a radosť.

To všetko dáva Boh ľuďom, ktorí sa obrátia vierou k Pánovi Ježišovi Kristovi. Keď vyznajú svoje hriechy, krv Pána Ježiša očistí ich svedomie od každého hriechu. Boh to zaslúbil: **„Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.“** Pretože **„Krv Ježiša Krista očisťuje nás od každého hriechu“ (1J 1,7.9).** Preto Boh prehlásil: **„Budem milostivý ich nepravostiam a na ich hriechy a na ich bezzákonné skutky, viac nespomeniem“ (Žd 8,12).** No nielen odpustenie hriechov a večný život, ale aj večnú spravodlivosť dostávajú tí, čo učinili pokánie a uverili Bohu. Pretože **„On nielenže bol vydaný na smrť pre naše**

**„Krv Ježiša Krista
očisťuje nás
od každého hriechu“
(1J 1,7.9)**

hriechy, ale aj vstal pre naše ospravedlnenie“ (R 4,25). „Ospravedlnení súc z viery, máme pokoj k Bohu skrze

svojho Pána Ježiša Krista“ (R 5,1). Odpuštenie, spravodlivosť pokoj dostanú od Boha všetci, všade, ktorí činia pokánie.

Už si uveril Bohu, milý čitateľ? Pokľakni do svojom srdci a vyznaj Pánovi Ježišovi vlastnými slovami svoje hriechy. Uver v Pána Ježiša a prijmi od Boha odpustenie hriechov, spravodlivosť a pokoj ktoré prisľúbil tým, čo Ťmu veria a činia pokánie. Neodíď z tohto sveta bez Boha, bez Krista a bez nádeje! Lebo je napísané, že Boh „ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého nato určil a podáva všetkým ľuďom vieru, vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Sk 17,31)

Boh necháva zvestovať, všetkým, všade, aby činili pokánie, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu. Aj vy, milí čitatelia.

Za redakciu časopisu *Krešťan*
Miroslav Vyhnánek

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Miroslav Vyhnánek

BEZBOŽNÍK A HRIEŠNIK, KDE SA UKÁŽE? (1Pt 4,18)

Čo je hriech a kto je hriešnik? Človek sa nechce volať hriešnikom, pretože nemá z toho mena dobrý pocit. Pomenovanie hriešnik spája človeka s hriechom a označuje jeho skutky za hriešne. To človeka uráža. Cíti to ako osočenie. Preto odmieta prijať fakt, že je hriešnik. „Ja som nikoho nezabil, nikoho neokradol...“ býva prvá obrana človeka, ktorý sa snaží žiť morálne. Takže podľa ľudskej predstavy hriešnika je ním najčastejšie zlodej a vrah, niekto veľmi zlý a nebezpečný, pred ktorým sa musí spoločnosť chrániť. Preto sa nevieme stotožniť s Božím všeobecným zhodnotením ľudstva: „**Všetci zhrešili... niet spravodlivého ani jedného**“ (R 3,10.23). Podľa Písma

„**Všetci zhrešili... niet spravodlivého ani jedného**“ (R 3,10.23).

je hriešnik každý jeden človek, ktorý žije na svete. Takže podľa Boha dnes chodí po svete okolo 6,5 miliardy hriešnikov, z ktorých to uznáva iba menšina.

A teraz sa pozrime na pojem **bezbožník** a nemyslime pritom na medziľudský vzťah, ale na ľudský život, v ktorom nie je miesto pre Boha – na **bezbožnosť**. Nevera v jestvovanie Boha, či zbožnosť, ktorá si žije ako chce, to je hriech oproti Bohu. Popieranie Boha alebo odmietanie Boha, nevšímanie si Boha a upieranie Bohu

práva na seba – to je bezbožnosť, najväčší hriech, ktorým človek zneuctieva Boha. Kým meno hriešnik odmietať, pretože nie sme zločinci, meno bezbožník nás poburuje ešte

viac tým, že z nás robí „**neznabohov**“, čo sa previnili priamo proti Bohu. A predsa je to z Božieho zhodnotenia tak: „**Pretože poznajúc Boha neoslavovali ho ako Boha, ani mu neďakovali, ale zmárniveli**

vo svojich myšlienkach a zatemnilo sa ich nerozumné srdce, hovoriac o sebe, že sú múdri, stali sa bláznami a zamenili slávu neporušiteľného Boha za podobnosť obrazov porušiteľného človeka i vtákov a štvornohých tvorov i zemeplazov. Premenili pravdu Božiu na lož a radšej sŕa Boha ctili a bohoslúžili stvoreniu než Stvoriteľovi, ktorý je požehnaný na veky. Ameň“ (R 1,21-25). „Niet toho kto by rozumel, niet kto by vážne hľadal Boha... niet ani jedného“ (R 3,11). Takže podľa Boha dnes chodí po svete nielen 6,5 miliardy hriešnikov, ale aj 6,5 miliardy bezbožníkov, z ktorých to pokorne vyznáva iba nepatrné množstvo.

Pretože na svete niet spravodlivého ani jedného človeka, ani toho, kto by hľadal Boha vážne, preto je celý svet vinný Bohu. Nežije sa podľa Božieho práva, ľudia milujú viac rozkoše ako Boha a viac milujú seba než svojho blížneho. A aby to poznali, Boh ich vydal do hanebných náruživostí a v neosvedčenú myseľ, aby robili to, čo sa nepatrí a tak mali reálne vedomie viny a odsúdenia na smrť podľa Božieho práva.

Aký postoj v srdci zaujmete vy, milí čitatelia, oproti pravde? Prijmete ju a pokoríte sa pod ňu ako hriešnici a bezbožníci vinní Bohu, hodní smrti? Alebo ju odmietnete a tak urobíte z Boha klamára? Je to nebezpečný postoj pýchy, pretože je napísané: **„...a svárlivým a tým, ktorí neposlúchajú pravdu, ale poslúchajú neprávosť, bude prchivosť a hnev; súženie a úzkosť na každú dušu človeka, ktorý robí zlé... pretože Boh nehľadí na osobu“** (R 2, 8-11).

Takže Božia pravda nás všetkých stavia pod hriech a odsúdenie Božím zákonom. Prečo nás zavrel Boh do neposlušnosti? Na túto otázku dáva Písmo jasnú odpoveď: **„Boh zavrel všetkých do neposlušnosti, aby sa nad všetkými zmiloval“** (R 11,32).

Čo je to zmilovať sa? Božie zmilovanie vychádza zo spravodlivosti. Boh nemôže prehliadať hriech a viny. Pre tie musí vystaviť vinného človeka trestu smrti, ku ktorému ho odsúdil Boží zákon. Ak chcel Boh odsúdiť viny a zachrániť človeka z odsúdenia, potreboval obeť za hriech, ktorá by podstúpila smrť za hriechy celého sveta a sama by bola bez hriechu. Keď sa Boh zohliadal po takej obeti, na svete ju nemohol nájsť, pretože všetci zhrešili. Medzi anjeli rovnako nenašiel bytosť hodnú tejto obeti. Jediný, kto bol schopný doniesť Bohu obeť za hriech sveta bol Boží Syn. Svätý a spravodlivý Boh zjavený v ľudskom tele bez hriechu. Keď Pán Ježiš okúsil smrť za naše hriechy, otvoril cestu Božiemu zmilovaniu sa nad kajúcimi hriešnikmi, veriacimi v Pána Ježiša. Pán Ježiš, Boží Syn je vyjadrením Božieho zmilovania a zľutovania nad hriešnikmi a bezbožníkmi. Miesto ich odsúdenia, položil ich hriechy na Neho a tak spravodlivo odsúdil. A im vyhlasuje odpustenie hriechov, pri ktorom zostáva i spravodlivým i ten, ktorý ospravedlňuje vinného.

Nad kým sa Boh zmiluje a nad kým nie? Boh si vytvoril obeťou Pána Ježiša priestor pre odpustenie hriechov každého človeka. Tak účinná je obeť zmierenia. Boh je zmierený. Prekážka hriechov, ktorá stála medzi Bohom a ľudstvom je preč. A teraz necháva Boh zvestovať všetkým, všade, aby činili pokánie zo svojich hriechov a verili, že pre Pána Ježiša sú im odpustené všetky hriechy. Boh je hotový odpustiť každému jeho hriechy pre obeť Pána Ježiša Krista. Každý, kto uverí Bohu a poslúchne Ho, bude zachránený od Božieho hnevu. Boh sa zmiluje a zľutuje nad hriešnikom činiacim pokánie a veriacim v Pána Ježiša Krista, svojho Spasiteľa a Pána.

A nad kým sa Boh nezmiluje? Nad pyšnými a spurnými, ktorí pohrdnú vyhláseným

„Boh zavrel všetkých do neposlušnosti, aby sa nad všetkými zmiloval“ (R 11,32).

odpustením ich hriechov a vo svojich hriechoch sa raz postavia pred Pána Ježiša Krista ako svojho Sudcu. Jediný pohľad na Neho bude stačiť na odsúdenie ich nevery, v ktorej Ním pohrdli ako svojim Spasiteľom. Nech sa to nestane nikomu, kto číta tieto slová. Lebo tí všetci, ktorí Ním v nevere pohrdli, budú počuť z Jeho úst: **„Nikdy som vás neznal. Odídite odo mňa, páchatelia nepravosti!“** (Mt 7,23). A budú uvrhnutí do ohnivého jazera, do večného trápenia.

Dnes je ale ešte možnosť prijať Pána Ježiša Krista a stať sa Božím dieťaťom.

„Ale všetkým, ktorí ho prijali dal Boh právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v Jeho meno“ (J 1,12). **„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby svojho jednorodného Syna dal, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho. Kto prijal jeho svedectvo, ten spečatil, že Boh je pravdivý. Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“** (J 3,16-17. 33.36).

Ján Siracký

Cestou životem, 5. 6. 1965

POKÁNIE

„Boh... teraz zvestuje ľudom, všetkým všade, aby činili pokánie“ (Sk 17,3)

Biblické pokánie, to nie je iba pesimistický pohľad na seba v zrkadle. To nie je beznádejný stav skrúšenia a strachu, ale nový, vnútorný vzťah života k Bohu. Význam novozákonného pokánia je: zmena mysle a celého vnútorného človeka; nové usporiadanie celého chovania sa k Bohu, aj k človekovi. Preto činiť pokánie neznamená zatvoriť sa do nejakej kláštora, trápiť svoje telo, vzdychať

a nariekať nad svojou vinou. Pokánie znamená vrátiť sa k Bohu v pokore a prijať vierou spasenie a odpustenie, ktoré Boh v Kristu pripravil. Čiňte pokánie znamená **„zmeňte svoju myseľ!“** Obnovte sa! Zmeňte sa celkove! Zastavte sa a vráťte k Bohu! Preto pravé pokánie je morálna a duchovná revolúcia života. Je to celkom nový vzťah života k Bohu. Pokánie je osobný čin slobodnej vôle človeka na Božiu výzvu. To je jasné i z nášho textu. Takéto pokánie vyvýši Boha aj človeka. Ono dá človekovi pravú slobodu v jeho vzťahu k Bohu, ľuďom a všetkým veciam. Takto, hľa, je kajúci hriešnik korunovaný Božou milosťou. Hriech človeka ponížil a potupil, milosť ho oslobodzuje, povyšuje.

Ján Siracký

Cestou životem, 25. 2. 1965

MILOŠŤ A SPRAVODLIVOSŤ

„Spravodlivosť a súd je postatou tvojho trónu; milosť a pravda predchádzajú tvoju tvár“ (Ž 89,15)

Boh môže urobiť milosť len v súhlase so Svojou svätosťou. On nemôže hriech iba škrtnúť. Musí ho riešiť ako sudca. Dvaja ľudia, ktorí sa navzájom pourážali, si môžu povedať: **„Zabudnime na všetko, pochovajme minulosť!“** Boh ale nie je človekov rovesník. On je ochrana Svojho svätého zákona. Preto aj milosť udeľuje len v súhlase so Svojím zákonom, v súhlase so Svojou svätosťou. Boh, preto, že je Bohom, nemôže považovať hriech za maličkosť. Ako Stvoriteľ nemôže hriech Svojho stvorenia ignorovať. Jeho svätosť žiada, aby v otázke hriechu vyslovil svoje: **„Nie!“** Preto aj hriešnik môže byť ospravedlnený len v súhlase s Božou svätosťou, ktorá nesmie byť obchádzaná alebo ignorovaná. Vo vykúpení milosť a pravda patria k sebe, lebo ich spojila Golgota. Milosť ako nezaslúžená priazeň Božia stáva sa pre človeka zdrojom trvalej radosti

a vďačnosti voči Bohu. Táto milosť je spásiteľná, to sa prejavuje aj vo víťazstve nad hriechom a nad každou inou slabosťou. My, ktorí sme toto pokánie učinili a dosiahli sme túto milosť, dbajme, aby sme ju nikdy nebrali nadarmo!

Dobrá sejba

Vydané s povolením vydavateľa
Gute Botschaft Verlag
35673 Dillenburg – Germany

ČLOVEK NENÁVIDÍ PRAVDU

„Lebo slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč, ostrý na obe strany... a spôsobilé posúdiť myšlienky a úmysly srdca“ (Žd 4,12)

„Čo máte vlastne proti Božiemu Slovu?“ opýtali sa jedného mladého muža. Odpovedal: „Ono má čosi proti mne,“ odtiaľ pochádza nenávisť proti Biblii a preto ju ľudia často odmietajú. **Človek nenávidí pravdu** a preto aj tých, ktorí mu pravdu podávajú, svedčiac o nej. Javia sa mu, akoby boli zvestovatelia súdu. Človek chce mať svoj pokoj a nepáči sa mu stále pripomínanie hriechov. To je aj dôvod, prečo sa ľudia vyhýbajú Ježišovým učeníkom, hoci navonok proti nim nič nemajú. Lenže títo učenici majú vážne a často ostré slová proti hriechu, hovoria jasne o nutnosti obrátiť sa a pripomínajú budúci súd.

A tak sa ľudia od nich držia bokom a tým aj od Božieho slova. Ale nech si nikto nemyslí o tých ľuďoch, ktorí tak tvrdošijne Božie slovo odmietajú, že sú všetci vo svojich srdciach neveriaci: **Oni len nechcú nič počuť z Božieho slova a idú mu preč z cesty, lebo im pripomína ich hriechy** – ich hriechy v mladosti, hriechy v manželstve, hriechy v zamestnaní alebo obchodovaní. Človek chce mať svoj klud, preto nenávidí také nepríjemné spomienky. Keď Pavol hovoril miestodržiteľovi Felixovi o spravodlivosti a zdržanlivosti a o budúcom súde, bol Felix napl-

nený strachom a odvetil: „**Teraz chod', ale keď budem mať čas, zavolám ťa**“ (Sk 24,25).

Či aj vás Božie Slovo obviňuje? Neodmietajte ho, ale skloňte sa pred ním - - získate večné spasenie.

Milan Hrdina

Cestou životem 1970

AKO MÔŽEŠ VEDIET, ŽE TVOJE HRIECHY SÚ NAVŽDY ODSTRÁNENÉ?

„Ale teraz pri skonaní vekov zjavil sa raz navždy na odstránenie hriechu svojou obeťou. Po druhé sa ukáže bez hriechu tým, ktorí ho očakávajú“ (Žd 9,26 a 28)

Šťastný je ten čitateľ týchto riadkov, ktorý už vie, že Pán Ježiš jeho hriechy odstránil. Alebo snáď ešte len pátraš po tom, akoby si mohol vedieť, že tvoj hriech môže byť odstránený? To, že ťa trápi táto otázka, je dobré znamenie, lebo práve takým patria hore uvedené slová. Mnohí už máme skúsenosť, že On odstránil náš hriech a teraz Ho už čakáme, že sa ukáže po druhý raz.

Istého chlapca sa pýtali: „*Ako môžeš vedieť, že tvoje hriechy sú navždy odstránené?*“ „*Pretože na Ježišovi už nie sú,*“ znela odpoveď. Čo to s tým má spoločné? Všetko, pretože ak On niesol moje hriechy na svojom tele na kríž – a On to urobil – a teraz je v nebi bez nich, potom ich musel určite odstrániť.

Veríš tomu, milý čitateľ? Ak áno, môžeš sa zaradiť do množstva tých, ktorí už tu na tejto zemi vychutnávajú bezpečnosť a vierohodnosť pravdy, že „*môj hriech je odstránený.*“

J. Warns**Krešťanská ročenka 1936****KTO JE KREŠŤANOM?**

Milý čitateľ, určite sa považuješ za krešťana, avšak či právom, alebo neprávom, to vie iba Boh. Pozrime sa teda spolu na chvíľu do Božieho Slova, aby sme videli, čo o tom Boh hovorí. Ak sa nemôžeš nazvať krešťanom podľa pravdy Písma, môže ti byť toto čítanie na veľký úžitok. Ak však krešťanom už naozaj si, môže ti takéto usilovné čítanie poslúžiť k tomu, aby sa rozmnožil pokoj a radosť v tvojom srdci.

Kto je teda krešťan? Je to hriešnik, ktorý dostal milosť, ten, kto je pred ustanovením sveta vyvolený v Kristovi (Ef 1,4) a je z milosti Božej povolaný k tomu, aby bol v ňom zjavený Boží Syn (G 1,15-16). Je spasený milosťou skrze vieru a to nie sám zo seba, ale je to Boží dar (Ef 2,8). Má vykúpenie skrze krv Ježišovu (Ef 1,7), je od svojich hriechov umytý a ospravedlnený skrze túto krv (Zj 1,5; R 5,9). Kedysi bol Božím nepriateľom, ale teraz je zmierený s Bohom pre smrť Jeho Syna (R 5,10) a bude s Pánom Ježišom zachovaný pred budúcim hnevom (1Te 1,10). Bol mŕtvy v hriechoch, ale Boh ho oživil spolu s Kristom, spolu s Ním ho vzkriesil a posadil na nebeské miesto (Ef 2,5-6). Je dieťaťom Božím skrze Ježiša Krista (Ef 1,5), dedičom Božím a spoludedičom Kristovým (R 8,17), spoluúčastníkom Jeho kráľovstva, určený na to, aby s Ním kraľoval (Zj 1,6 a 9; 22,5).

Teda toto je krešťan. Či to nie je veľká prednosť? Nepochybne, milý čitateľ, čo sa týka neba, byť krešťanom je niečo veľké, rozhodujúce a čo sa týka pozemského života, nie je nič úbohejšie, než byť niekým iným ako krešťanom. Si teda krešťanom? Sú ľudia, ktorí považujú za domýšľavosť, ak niekto o sebe s rozhod-

nosťou tvrdí, že je krešťan. Nie je to však domýšľavosť, ale viera, keď niekto môže povedať: Ja viem, že som Božie dieťa, lebo verím v Pána Ježiša Krista a Boh mi vo svojom Slove hovorí, že som Jeho dieťaťom, ak verím. **„Kto verí v Syna Božieho, má svedectvo sám v sebe“** (1J 5,10). Ak to prvé u teba platí, totiž že veríš v Pána Ježiša, nie je teda žiadnou opovážlivosťou povedať, že máš aj to druhé. Znova k nám hovorí apoštol skrze Svätého Ducha: **„To som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho nato, aby ste vedeli, že máte večný život“** (1J 5,13). Mohla by Biblia hovoriť ešte jednoduchšie? Už to viac ani nie je možné. Zlé srdce človeka je plné nepriateľstva voči Bohu, a preto je náchylné veriť Mu, keď hovorí o hneve a o súde,

„To som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho nato, aby ste vedeli, že máte večný život“ (1J 5,13)

ale neochotne prijíma takú predivnú lásku, že Boh dal svojho Syna, aby za nás všetko vykonal a nám aby neostalo nič iné, len vyznať, že už bolo všetko vykonané. Ak viem, že Boh je láska,

nemôžem žiadny Jeho skutok lásky považovať za príliš veľký. Áno, kto neverí, že Božia láska je taká veľká ako o nej hovorí Boh, previnil sa tým hriechom, že robí z Boha klamára. **„Kto neverí Bohu, ten ho urobil lhárom, pretože neveril svedectvu, ktoré vysvedčil Boh o svojom Synovi“** (1J 5,10).

Preto dobre uvažuj, milý čitateľ, o uvedených výpovediach Písma. Ak sa domnievaš, že nie si veľmi veľký hriešnik a že ti môžu byť tvoje hriechy odpustené preto, že ich je málo, nie si krešťanom. Ak si však presvedčený, že si veľký hriešnik, avšak že krv Kristova očisťuje od všetkých hriechov, potom sú ti hriechy odpustené; Pán Ježiš za ne zaplatil. Ak si myslíš, že tvoje hriechy môžu byť zahladené nejakými dobrými skutkami, aj keby boli vykonané kvôli Bohu alebo Jeho svätosti, ešte stále nedôveruješ krvi, ktorá bola preliata na kríži. Alebo ak si

myslíš, že tvoja viera zahladzuje tvoje hriechy, nie si ešte kresťanom, ba ani nechápeš, čo vlastne viera znamená. Viera hľadá na Pána Ježiša, nie sama na seba. Na Ježiša, ktorý sám je naším Spasiteľom, ktorý sám naše hriechy zahladil. Ak veríš, že On to urobil aj pre teba, potom máš vieru a si kresťanom.

V okamihu, keď spoznáš, čo pre teba učinil Pán Ježiš, získaš pokoj, nech už bol tvoj minulý život akýkoľvek, pretože všetko, čo sa mohlo a muselo vykonať na odstránenie tvojej viny, bolo vykonané v obeti nášho Pána Ježiša Krista. Žalárnik v meste Filipis dokonca kruto zaobchádzal s Pánovými učeníkmi, ale jedinou odpoveďou na jeho otázku ohľadom cesty spasenia bolo: **„Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty i tvoj dom“** (Sk 16,31). Ešte tej istej noci sa mohol radovať, namiesto toho, aby sa chvel, pretože s celým svojim domom uveril Bohu (Sk 16,23-24). Keď sa Filip stretol s eunuchom z Etiópie, zistil, že tento človek o mene Ježiš vôbec nič nevedel. Keď však počas cesty prijalo jeho srdce pravdu, takže svoju vieru vyznal krstom, mohol vo svojej ceste pokračovať s radosťou, lebo **„ktokoľvek vyzná, že Ježiš je Syn Boží, Boh zostáva v ňom a on v Bohu“** (1J 4,15). Nič iné iba kríž môže dať znepokojenému svedomiu pokoj. Aká bezodná je milosť tohto vykúpenia! Ponúkané spasenie je skvostným darom lásky, ktorú sme nehľadali a ktorú nemohol zadržať hriech, ktorú však môže zadržať nevera. **„Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“** (R 5,8). Nič nemôže zabrániť hriešnikovi, aby prijal bohaté požehnanie, ktoré Boh chce dať každému, kto v túto lásku verí.

Milý čitateľ, si kresťanom?

Dobrá sejba

Vydané s povolením vydavateľa
Gute Botschaft Verlag
35673 Dillenburg – Germany

KROK VIERY

Povrazozelec si nad priepasťou dal napnúť lano. Predtým, ako naň položil nohu, zavolať na divákov, ktorí sa zvedavo pozerali: „*Veríte, že dokážem prebehnúť po tomto lane bez roho, že by som spadol?*“ Všetci kričali: „*Áno!*“ Nato prešiel v tej závratnej výške na druhú stranu a zožal veľký potlesk. Potom vzal fúrik a zvolal: „*Veríte, že to prejdem aj s týmto?*“ Za spoločného potlesku všetci kričali: „*Áno, aj tomu veríme!*“ Neďaleko stála dáma, ktorá nadšene tleskala. Artista sa k nej obrátil so slovami: „*Budte taká dobrá a nastúpte.*“ Dáma zbledla a odmietla.

Veriť, ale nenastúpiť – toto je problém mnohých. Čo pomôže viera, ak niekto nepríde osobne k Pánovi Ježišovi Kristovi a nezverí Mu svoj život? Ale všetci, ktorí k Nemu urobili tento krok viery, môžu svedčiť: On dá duši taký pokoj, o ktorom až dovtedy nemali ani len tušenie.

A ako vyzera tento krok viery prakticky?
Skloňte svoje kolena pred Pánom Ježišom v modlitbe a odkryte Mu celý váš život. Uverte, že On musel aj za vás osobne zomrieť na kríži a ďakujte Mu, že aj za vás všetko pred Bohom dobre učinil.

„Viera je... presvedčenie o veciach, ktoré sa nevidia. Bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. Lebo ten, kto prichádza k Bohu, musí veriť, že On je, a že tým, ktorí Ho snažne hľadajú, je odplatiteľom“ (Žd 11,1.6).

Ján Siracký

Cestou životem, 11. 2. 1965

SUVERÉNNY BOH**„Hľa, silný Boh vládne velebne vo svojej sile“ (Job 36,22)**

Boh je absolútny, nepodliehajúci nikomu a ničomu mimo seba. On je samorozhodujúci, preto všetky Jeho skutky majú svoj pôvod v Ňom samom. On je nezávislý a slobodný. Keby vykonal niečo z donútenia, alebo z ovplyvnenia, to by pochádzalo z vonkajšej príčiny. No Boha nič neovplyvnilo k Jeho činnosti. Ani vesmír nebol potrebný k zdokonaleniu Jeho Božskej bytosti. Božia dokonalosť a požehnanosť nie sú závislé na jestvovaní vesmíru. Boh jestvuje sám pre seba, nepotrebuje nič, aby bol dokonalým Bohom. On dosahuje každý cieľ v samom sebe, preto je sebestačný. Všetko, čo koná, koná pre Svoje meno (Žalm 23:3). U Neho vo všetkom rozhoduje iba Jeho vlastná prirodzenosť. Všetko, čo stvoril, stvoril iba zo Svojej Božskej vôle a pre seba samého. V Ňom samom boli pohnútky, ktoré, Ho viedli k Jeho stvoriteľskej činnosti. Tieto Svoje pohnútky nám nezjavil: „**Skryté veci patria Hospodinoi, nášmu Bohu...**“ (5M 29:29). Preto aj po všetkom zjavení, ktoré máme o Bohu, On vo Svojej podstate nám zostáva nevyspytateľný. Zostáva vysoko nad nami. Kľaňajme sa mu!

Dobrá sejsba

Vydané s povolením vydavateľa
Gute Botschaft Verlag
35673 Dillenburg – Germany

LEN BLÁZON POPIERA BOHA

„Blázon hovorí vo svojom srdci: Niet Boha. Skazení sú a páchajú ohavnú nepravosť. Niet toho, kto by robil dobré“ (Žalm 53,2)

Je veľký zmätok v tom, čo ľudia hovoria o Bohu. Mnohí všeobecne popierajú Jeho existenciu. Iní Ho považujú za tajomnú bytosť, ktorá nemôže byť nikým spoznaná. A z tých, ktorí ešte uznávajú Jeho existenciu, si niektorí myslia, že On sa o nás nezaujíma a vôbec už nie o podrobnosti nášho života. Pre niektorých je Boh a príroda jedno a to isté. Iní opäť uprednostnia vieru vo viacerých bohov.

No a čo hovorí sám Boh? Jediný prameň, z ktorého môžeme čerpať poznanie Boha, je Biblia. Pozrime sa do nej.

- Boh nás všetkých pozná, včítane našich myšlienok, ciest a slov (Žalm 139,1-4),
- Boh pozná všetko a nič nie je pre Neho príliš veľké (Job 42,2),
- Boh je všade a nikto sa nemôže pred Ním ukryť (Jeremiáš 23,23-24; Žalm 139,7-12),
- Boh sa nemení, ani vo Svojej bytosti, ani vo Svojom Slove (Malachiáš 3,6; Jakub 1,17),
- Boh je večný. Nemá počiatok, ani koniec (Izaiáš 40,28),
- Boh je svätý a nemôže strieť hriech (Habakuk 1,13),
- Boh je láska (1.Jána 4,8) a Jeho želaním pre nás je slovo v evanjeliu Jána 3,16:

„Lebo tak miloval Boh svet (tzn. ľudí), že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“

Chcete teraz veriť ľuďom, alebo Bohu? Neurobte chybu - keďže ide o vaše večné blaho alebo večné zatratenie.

Ján Siracký

Cestou životem, 20. 4. 1965

ZÁKON A MILOŠŤ

„Zákon je daný skrze Mojžiša, milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista“ (J 1,17)

Každý, kto pozorne číta Bibliu môže zistiť, že hlavným predmetom v nej je zákon a milosť. Tieto dve veci nám hovoria o dvoch obdobiach. Zákon o období, ktoré trvalo od Sinaj po Golgotu, milosť o období, ktoré trvá od Golgoty po Kristov príchod pre Jeho Cirkev. To však neznamená, že pred Mojžišom nebol zákon alebo pred príchodom Pána Ježiša milosť. Už prvému človeku v raji vydal Boh zákon, keď mu povedal: **„Ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť“** (1M 2,17). Človek tento zákon prestúpil a dostal sa pod moc smrti. Hriech, ktorý je ostňom smrti, zasiahol jeho telo i dušu. Len čo človek zhrešil, poznal svoju nahotu a snažil sa prikryť ju svojím úsilím. To sa mu však nepodarilo, lebo Boh naňho zavolať: **„Kde si?“** Takto Boh vo svojej milosti hľadal už prvého človeka, ktorý prestúpil jeho zákon. Namiesto odsúdenia, ktoré si zaslúžil, Boh mu pripravil odev z kože zvieratá, ktorý vyhovoval jeho potrebe i Božej požiadavke. To bol prvý predobraz Kristovej spravodlivosti, ktorou sú odiatí všetci veriaci.

Dobrá sejba

Vydané s povolením vydavateľa
Gute Botschaft Verlag
35673 Dillenburg – Germany

NAOZAJ SA STALO

Jedna študentka si pohrdavo prezrela vystavené Biblie a kresťanskú literatúru a potom pohoršene spustila: **„Nekúpim si u vás nič, lebo nepoznám kresťana, ktorý**

**by bol ozaj dobrý. Ak raz takého stret-
nem, potom určite po kresťanstve za-
túžim.“**

„Určite nestretnete!“ A predavač využil prekvapenie dievčiny a pokračoval: **„Ale nepochopili ste princíp kresťanstva. Na kresťana sa nepýtame prídavným menom aký je, ale či je! Viete, ste veľmi milé dievča. Boh vás obdaril nevšednou krásou. Ste vkusne oblečená. Vycítil som, že ste usilovná študentka a máte určite mnoho ďalších dobrých vlastností. Ale keby som teraz navždy odchádzal do Ameriky, určite by som nevezal so sebou vás, pretože nie ste moja dcéra. Vzal by som svojho syna. Nie je taký usilovný ako vy, možno nemá toľko dobrých vlastností ako vy, ale napriek tomu by som pri odchode vzal jeho. Pretože je môj! Nuž a tak je to aj v kresťanstve. Pán Ježiš čoskoro príde a vezme so sebou tých, ktorí sú Jeho! Nie dobrých, ani usilovných, ani spravodlivých, ani horlivých, ale tých, ktorí Ho prijali. Keby prišiel teraz, určite by vás nevezal, lebo nie ste Jeho.“**

Dievčinu to oslovilo. Pýtala sa, ako sa dá zabezpečiť, aby „bola Jeho“. A odtiaľ bol už len krôčik k činu. Dnes patrí Pánovi Ježišovi. Všade rozpráva o tom, že „je Jeho“.

Dobrá sejba

Vydané s povolením vydavateľa
Gute Botschaft Verlag
35673 Dillenburg – Germany

ZLOMENÉ SRDCIA

„Duch Pána Hospodina je nado mnou, pretože ma pomazal Hospodin, aby som zvestoval chudobným evanjelium; poslal ma obviazať skrúšených srdcom“ (Iz 61,1)

Jeden veriaci muž čítal vo výklade opravovne nasledujúce oznámenie: **„Opravujeme všetko, okrem zlomených srdiec.“** Pretože rád vydával svedectvo o svojom

Pánovi, vošiel dovnútra. Opýtal sa mladej panej, ktorá sa pýtala, čo si želá: „Videl som vaše oznámenie vo výklade a chcel som sa iba opýtať, kde by ste asi poslali ľudí so zlomeným srdcom?“

„Najskôr do nemocnice,“ odpovedala. Tu tento muž vybral z vrečka svoju Bibliu, otvoril knihu proroka Izaiáša 57,15 a povedal: „Boh, Pán, má na to lepšie prostriedok. Počujte, čo hovorí:“ **„Lebo takto hovorí... ten, ktorý býva vo večnosti, ktorého meno je Svätý: Bývam na výsosti a v svätyni a s tým, kto je zdrteného a poníženého, oživujúc i srdce zdrtených.“** Keď si to tá žena so záujmom vypočula, onen veriac muž pokračoval: „Pán Ježiš, ktorý prišiel na túto zem ako Spasiteľ, naplnil proroctvá Starého Zákona. Prišiel obviazať zlomené srdcia.“

Nevieme, či tá pani po týchto slovách našla cestu k Pánovi Ježišovi. Ale toto vieme: Pán Ježiš je i dnes ešte hotový zahojiť Svojimi milujúcimi rukami rany, spôsobené hriechom.

Pod'te k Nemu a prineste Mu svoje zlomené, skrúsené srdcia, ktoré sami nedokážete „opraviť!“

Časopis **Večný život**, ročník V., november-december 1972, číslo 6.

PRIŠIEL KRISTUS – BOŽÍ SYN

„...A žena mu povedala: Viem, že príde Mesiáš, ktorý sa volá Kristus. Keď ten príde, oznámí nám všetko. A Ježiš jej povedal: Ja som to, ktorý hovorím s tebou“ (J 4,25)

Pre spasenie sveta spod vladárstva smrti, zlodečstva zeme a poroby hriechu bol poslaný od Boha zasľúbený Kristus, Boží Syn. Boh nám daroval mnoho schopných ľudí, ktorí svojou múdrosťou uľahčili v mnohých oblastiach život na tomto svete. Ale pre vrcholnú úlohu spasiteľa

sveta bol od večnosti určený len jeden – Pán Ježiš Kristus, Boží Syn. **On jediný vyhovoval nárokom Božej spravodlivosti a potrebe hriešneho stvorenia.**

Hebrejsky výraz slova Mesiáš a grécky Christos znamená „pomazaný“. V Starom zákone Boh určoval koho vybral do funkcie kráľa, kňaza a proroka tak, že ho nechal pomazať olejom. Olej symbolizoval Božieho Ducha a pomazaním Boh symbolicky zverejnil, kto je Jeho vyvolený, Jemu vyhovujúci a milý služobník pre danú službu. Pre službu Spasiteľa sveta si Boh vybral svojho Syna a poslal v určený čas na svet. Z neba na zem, zo slávy do potupy, z Božieho trónu do poníženia, On prvý stal sa posledným. Boh sa musel stať človekom, aby zachránil človeka. Vzal na seba ľudské telo a s ním i všetko ľudské poníženie okrem hriechu. Tento Kristov slávny čin sprevádzalo nebeské rytierstvo spevom na slávu Bohu. Aj vesmír vyslal svojho predstaviteľa – kráľovskú hviezdu, aby priviedla mudrcov pokloniť sa Mu (Mt 2,1-2). Celý život Pána Ježiša bol svätý a dokonalý ako bol On Svätým a dokonalým. Keď na križi zvolal: **„Dokonané je!“** (J 19,30) odkazuje nám, že naše spasenie, kvôli ktorému zostúpil z neba na svet, je hotové. Kristu s nás zmieril s Bohom tým, že odstránil naše hriechy. A Jeho krv sa preliala na odpustenie hriechov všetkých, čo veria v Neho.

No Kristus nezostal v hrobe. Boh Ho vzkriesil z mŕtvych a ako Pán vošiel do samotného neba, kde koná službu Veľkňaza všetkým, ktorí v neho veria ako ich orodovník a prímluvca.

Kristus nás vo svojom prvom príchode zmieril s Bohom. Skrze krv nás očistil a tak uspôsobil pre Božie kráľovstvo. A v Jeho druhom príchode uvedie všetkých veriacich do neho. Ich telá premení a budú jemu podobní a budú tam vo večnej sláve a blaženosti žiť s Ním naveky.

Budeš tam aj ty, milý čitateľ?

Pozn.: Upravené a skrátené

Dobrá sejba

Vydané s povolením vydavateľa
Gute Botschaft Verlag
35673 Dillenburg – Germany

MAPA S CESTOU DO NEBA

Starý námorník vstúpil do kníhkupectva a obrátil sa na predavača so slovami: „Potrebujem mapu, aby som mohol nájsť cestu.“

„Radi poslúžime, ale akú mapu potrebujete? Riviéru, Alpy, Korziku...?“

„Nie, žiadnu z týchto máp. Chcel by som takú mapu, ktorá by mi ukázala cestu do neba.“

„Cestu do neba?“ predavač premýšľal. „Tak vy by ste asi chceli Bibliu.“

„Áno, porozumeli ste mi,“ odpovedal námorník s úsmevom.

Vzal Bibliu, zaplatil a pri odchode sa otočil k mladému predavačovi. „Poznáte túto mapu?“

„Áno, príležitostne si v nej čítam.“

„To je dobre,“ odpovedal ten starý námorník, „to som rád. Ale, milý priateľ, myslíte na to, že to nestačí. Človek musí tiež veriť tomu, čo v Biblii číta, a poslúchnuť to.“

Čítať Bibliu je dobré. Je to Božia kniha. Skrze ňu sa učíme poznávať Boha a aj vidieť v nej seba, tak ako On nás vidí.

Poslúchať Bibliu, zariadiť svoj život podľa jej naučení, – to je, čo Boh očakáva od každého človeka. „**Boj sa Boha a ostríhaj jeho prikázania, lebo to je povinnosťou každého človeka.**“ (Kaz 12,13).

Ale **veriť celej Biblii** je ešte lepšie. „**Viera je z počutia a počutie skrze slovo Božie**“ (R 10,7). Hovorí nám, že sme „**milosťou spasení, skrze vieru**“ (Ef 2,8).

R. Folkner

Olomouc 1990 – prepis z poznámok

**LIST ŽIDOM 11. KAPITOLA
– ABRAHÁMOVA VIERA**

Podľa listu *Židom 11*, žil **Abrahám** ako pútnik a cudzinec a sťahoval sa z miesta na miesto. Pritom poslúchal Boha, ktorý mu ukazoval, čo má robiť. Boh odmenil a poctil Abrahámovu vieru. Ja vám neviem povedať, ako Boh odmení vašu vieru, pretože Boh je Tvorca a je veľmi tvorivý. Pristupuje k rôznym ľuďom rôznym spôsobom a každý z nás je v Jeho očiach jedinečný. Ale on vieru odmení. Je predsa odplatiteľom tým, ktorí Ho snažne hľadajú.

Mal som osemnásť rokov a nevedel som, čo má Boh s mojím životom v úmysle, ale myslel som to s Ním vážne. Chodil som na kresťanskú univerzitu a v prvom ročníku sa konala veľká misijná konferencia, na ktorej sa zúčastnilo mnoho misionárov z celého sveta. Hovorilo sa tam o Božom diele a ja si pamätám, ako som tam stál spolu s inými študentmi a v duchu som sa modlil: „Bože, ja neviem, čo chceš urobiť v mojom živote, ale som ochotný robiť čokoľvek, čo ma pošleš urobiť. Pôjdem tam, kam budeš chcieť.“ Po ukončení univerzity som začal pôsobiť v maličkom zbore v jednom vidieckom mestečku. Nikto o tom mieste nikdy nepočul. Ale ľudia v ňom boli úžasní! Potom som sa presťahoval do väčšieho zboru a dnes pracujem v zbore v Oklahoma City. Mal som príležitosť kázať na mnohých miestach pred množstvom ľudí. Nie preto, že by som bol výnimočný alebo zvlášť významný, ale preto, že som skúšal byť poslušný najprv v malých veciach a vo všetkom, čo mi Boh prikázal urobiť. V istom zmysle sa cítim ako Abrahám. Je to záležitosť vernosti a poslušnosti. Hovorím to iba preto, aby som vás uistil, že vo vašom živote urobí Boh to isté. Ak budete poslušní v malých veciach, On

rozšíri vašu službu a použije si vás spôsobom, o ktorom sa vám ani nespávalo. Stačí poslúchať Boha.

Samozrejme sa nedostaneme k tomu, aby sme Abrahámov život rozobrali podrobne, a tak si vytýčime len niekoľko dôležitých bodov. Najprv sme si povedali, že Abrahám poslúchal Boha, čo je veľmi dôležitou súčasťou života viery. Z listu Židom 11 je zrejmé, že poslúchal rýchlo. Neváhal, ale poslúchol, akonáhle ho Boh povolal. Potom ho poslušnosť viedla postupne krok za krokom, a tak kráčal vo viere vpred. Jeho poslušnosť ho viedla stále ďalej a ďalej a postupne prinášala ovocie. A Boh jeho poslušnosť odmenil. Abrahám nás teda učí, že **život viery sa nezaobíde bez poslušnosti**. Verš 8: **„Vierou Abrahám súc volaný poslúchol.“** Z Abrahámovho života sa môžeme naučiť nielen poslušnosti, ale aj oddeleniu. Oddeleniu od sveta, od hriechu, od všetkého, čo nám môže brániť v poslušnosti Bohu.

Keď hovoríme o oddelení, hovoríme o tom, čo je mimo vôle Božej pre náš život. Môže ísť o neveru, o nesprávne vzťahy, o zlé veci, ktoré nás zdržujú v nasledovaní Boha. R 12,2: **„A nepripodobňujte sa tomuto svetu.“** G 1,4: **„Kristus... dal sám seba za naše hriechy, aby nás vytrhol z prítomného veku zlého.“** V tejto súvislosti samozrejme nehovoríme o svete prírody. Príroda nie je zlá. Pán Boh sa na Svoje stvorenie pozrel a povedal, že je dobré. Hovoríme o svete ako o systéme, ktorý sa vzoprel Božej vôli.

Abrahám bol povoláný, aby opustil Ur a aby žil ako cudzinec a pútnik. V Ur mal všetko pohodlie – bolo to prosperujúce mesto. V zasľúbenej zemi žil v stanoch. Stan je obrazom pútnictva. Abrahám žil ako pútnik a nikdy už nemal trvalý domov. Tešil sa však na lepší domov – na mesto,

ktoré malo základy a ktorého remeselníkom a staviteľom je Boh. A tak sa oddelil od svojho predchádzajúceho spôsobu života. V Joz 24,2 sa dočítame, že Abrahámov rodina uctievala modly – boli to pohana, ktorí uctievali falošných bohov. Ale od určitého času sa z Abraháma

stal uctievač jediného pravého Boha. Po svojom obrátení sa otočil chrbtom modlám a žil život, ktorý sa Bohu páčil. Jeho život charakterizoval stan.

To vyjadrovalo jeho postoj k tomuto svetu. Nestaral sa príliš o materiálne veci, ani nezapustil hlboko korene do tohto sveta. Očaká-

val nebeské mesto. Pozrime sa na verš 16: **„Ale takto túžia po lepšej, to jest po nebeskej (vlasti). Preto sa nehanbí za nich Boh menovať sa ich Bohom, lebo im pripravil mesto.“** Abrahám úprimne túžil byť s Bohom. Slovo „túžiť“ je veľmi silné: Abraháma spaľovala túžba poslúchať Boha, pretože Mu bol úplne oddaný a oddelený pre Neho. Kol 3,2: **„Na to myslíte, čo je hore, nie na to, čo je na zemi.“** V 1J 2,15 nám Ján veľmi ostro a naliehavo kladie na srdce: **„Nemilujte svet, ani veci, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej.“**

Abrahám počul Božie volanie a poslúchol. Ukazuje nám tak, že **poslušnosť Božiemu volaniu zahŕňa oddelenie sa od starého spôsobu života**. Drahí priatelia, každý z nás je niekedy v pokušení nechať sa strhnúť vecami tohto sveta. To, čo je pokušením pre vás, nemusí byť pokušením pre vášho suseda a to, čo je pokušením pre vášho suseda, vôbec nemusí byť pokušením pre mňa. Každý z nás je pokúšaný svojím spôsobom, ale žiadne pokušenie nás nemá zlákať tak, ako sa ním nechajú zlákať ľudia tohto sveta. **„Ale Boh je verný, ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokušením aj východ z neho, aby ste**

„A nepripodobňujte sa tomuto svetu.“
(R 12,2)

„Kristus ... dal sám seba za naše hriechy, aby nás vytrhol z prítomného veku zlého.“ (G 1,4)

mohli zniest“ (1 K 10,13). Život oddeľnia nás bude niečo stáť. Poznám ľudí, ktorí hovoria, že nezáleží na tom ako žijete, čo robíte a s kým žijete, kam chodievate, čo hovoríte, čo čítate. Pavol má na to však veľmi jasný názor, keď hovorí, že keď máme slobodu v Kristovi, nemáme slobodu hrešiť. **„Či zostaneme v hriechu, aby sa rozmnožila milosť? Nech sa nestane! Lebo ved' ktorí sme zomreli hriechu, ako budeme ešte žiť v ňom?!“ (R 6,1-2).**

Je v nás však aj sila, ktorá sa nás snaží udržať v starom spôsobe života. Niekedy sa jej hovorí svetáckosť a môže sa prejavíť v skutku, či v postoji, ale jej charakteristickou črtou je udržať človeka v živote pre staré „ja.“ Uspokojíť predovšetkým seba namiesto Boha. Takýto človek sa niekedy zakrýva rúškom zbožnosti a snaží sa v očiach iných kresťanov pôsobiť dôstojne. No vo svojom vnútri žije len pre tento svet a koná podľa žiadostí tohto sveta. Boh vidí naše srdcia a hovorí nám, že ak budeme žiť vierou, staneme sa cudzincami tomuto svetu. Podobne ako Abrahám, staneme sa cudzincami a pútnikmi, pretože tento svet nie je naším trvalým domovom a očakávame lepší, trvalý domov, ktorý má základy. A tak náš život, podobne ako Abrahámov, má byť charakterizovaný stanom.

Pozrime sa teraz na verš 11: **„Vierou i sama Sára dostala moc založiť semeno a porodila mimo času veku, keď že mala za verného toho, ktorý zaslúbil.“** Abrahám vymenil mesto plné moci a pohodlia za život pútnika, kočovníka. Je to obraz oddelenia sa od sveta – oddelenia sa pre Boha. Pozrime sa teraz na to, čo Boh pre neho urobil. Pretože bol oddelený od sveta a poslušný Bohu, pretože dôveroval Jeho zaslúbeniam, Boh uzavrel s Abrahámom nepodmienečnú zmluvu. Povedal, že dá Abrahámovi syna. Určite poznáte ten príbeh: Abrahám i jeho

žena boli príliš starí na to, aby mohli mať deti. No Božím zázrakom prišiel na svet Izák (verš 12). A tak Boh prikázal Abrahámovi, aby vzal do ruky piesok a pozoroval, ako sa mu zrníčka sypú pomedzi prsty. Potom ho vyzval, aby zrnká spočítal. Jeho potomstva malo byť toľko ako

všetkých zrníček piesku na pobreží. Potom sa mal pozrieť hore na hviezdy a zrátať ich. Jeho potomstva malo byť toľko ako hviezd na nebeskej oblohe. Boh svoj sľub dodržal a zázračným spôsobom dal Abrahá-

„Ale Boh je verný, ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokušením aj východ z neho, aby ste mohli zniest“ (1 K 10,13)

movi syna, skrze ktorého vzišlo Abrahámovi potomstvo. Nielen že mali Izáka, ale skrze neho aj celý národ. A nielen že mali národ Izrael, ale Pavol v *liste Galátanom* vysvetľuje, že my všetci sme Abrahámovými potomkami skrze vieru v nášho Pána Ježiša Krista podľa zmluvy, ktorú Boh uzavrel s Abrahámom. A tak sme vlastne dedičia. Boh tak dal Abrahámovi a jeho nasledovníkom jasnú predstavu o nasledujúcej odmene: nebeské mesto, lepšiu zem. Nech je zaslúbená zem a všetky mestá tohto sveta akokoľvek dobré, aj my, podobne ako Abrahám, máme hľadať ponad tento svet a uprieť našu túžbu na nebeské veci.

Opýtate sa ma: *„Ako to podľa vás máme urobiť? V našej krajine je sloboda a my dostávame šancu vlastniť veci, o ktorých sa nám predtým ani nespievalo! Je to nesprávne? Chcete nám povedať, že je zlé mať sa dobre na tomto svete?“* Nehovorím, že materiálne veci sú zlé ako také. Ved' v *1Tm 6,17* sa píše, že Boh **„nám bohate poskytuje všetkého na požívanie.“** Avšak nemáme žiť pre tieto veci. Máme ich využívať na Božiu slávu. Vidíte ten rozdiel? Ak žijeme pre materiálne veci, ony budú vlastniť nás a budú nás využívať, pretože sa stanú našimi modlami a my ich budeme uctievať a žiť pre ne. Zaberú v našom živote miesto, ktoré má patriť Bohu. Ale ak zaobchádzame

s naším majetkom s otvorenými rukami ako s Božím darom, ktorý sa má použiť na Jeho slávu a na Jeho službu, potom môže byť On oslávený.

Abrahám nás vyučuje, ako žiť vierou. Život viery znamená okamžitú poslušnosť a odmietnutie sveta a jeho systému – nie prírody, do ktorej nás Boh zasadil a dal nám časť tohto sveta na používanie. Avšak nechce, aby sme žili pre tento svet. Dobrým príkladom sú kresťania, ktorí použili svoje domovy, čas, peniaze, či dovolenku na službu evanjelia. To znamená správne využívať veci, ktoré nám Boh zveril.

A tak život viery znamená **poslušnosť, oddelenie** sa od vecí, ktoré sú proti Božej vôli – a možno sa rozhodnete odmietnuť konať aj nejaké dobré veci, pretože vás zdržujú od konania tých najlepších vecí, ktoré od vás Boh žiada. Niektorých z vás si možno Boh povolá ku zvláštnej službe, a preto budete musieť odmietnuť iné dobré veci, ktoré nie sú v súlade s Božím plánom pre váš život. Poslednou vecou, ktorú nás Abrahám zo svojho života učí, je, že život viery potrebuje **skúšku**.

Neznášam skúšky. Neznášam, keď ma niekto preveruje. Obávam sa však, že skúšky sú nevyhnutnou skúsenosťou kresťanského života. Každý z nás bude skúšaný svojím spôsobom. Peter nás vo svojej prvej epištrole varuje, aby sme neboli prekvapení, keď prídu skúšky. A *Jakob v 1. kapitole 2. verši* dokonca hovorí, že skúšky máme považovať za niečo radostné! Preskúšanie našej viery totiž vedie k trpezlivosti. A trpezlivosť má v našich životoch dokonalý praktický účinok.

Chcem sa vás opýtať tri otázky, ktoré súvisia so skúšaním.

1. Do akej miery má byť naša viera skúšaná? Nevieť vám na to odpovedať, viem iba, že vaša viera bude preskúšaná. Niekto svojho času povedal, **že viera, ktorá sa nedá preskúšať, je podozrivá**. Boh nás preskúša, aby sme sa dokázali a aby sme zosilneli. Kniha *Genesis 12-14*

hovorí o tom, ako bol Abrahám skúšaný. V *kapitole 12* nastala vážna situácia, keď v zemi dlho nepršalo a prišiel hlad. V *kapitole 13* je Abrahám opäť skúšaný a v tejto situácii išlo o jeho stáda. Týkalo sa to priamo konfliktu medzi Abrahámovými a Lotovými pastiermi. V *kapitole 14* išlo o peniaze, ktoré sodomský kráľ Abrahámovi ponúkal. Abrahám odmietol, pretože nechcel, aby si kráľ Sodomy myslel, že on obohatil Abraháma. Chcel byť dobrým svedectvom svetu, v ktorom žil.

Vo všetkých týchto skúškach Abrahám obstál a s každou skúškou jeho viera rástla. Žiaľ, bola aj skúška, v ktorej Abrahám zlyhal. Pamätáte sa na Hagar? Sára presvedčila Abraháma, že sú príliš starí na to, aby mohli mať spolu dieťa a ponúkla mu svoju otrokyňu, aby mu porodila potomka. Bolo to logické riešenie a Abrahám s tým súhlasil. Tak sa narodil Izmael a jeho potomkovia až dodnes spôsobujú Izraelu mnoho zlého. Abrahám sa dopustil vážnej chyby.

Avšak najväčšou skúškou bola tá, o ktorej sa píše v *1M 22*. Bol to najťažší test viery. Nie je to zaujímavé, že čím viac rastieme v kresťanskom živote, tým aj skúšky sú postupne stále ťažšie a ťažšie? Mohlo by sa zdať, že čím sme v našom živote skúsenejší, tým to bude ľahšie a ľahšie. Myslím si však, že **čím sme silnejší, tým ťažšie veci na nás Boh dopúšťa**. No čím viac takýchto skúšok zažijeme, tým slávnejšie budú aj výsledky a tým väčší bude aj úžitok a sláva, ktorá z nich Bohu vzíde!

Zahľadme sa pozorne do *Žd 11,17*: **„Vierou obetoval Abrahám Izáka skúšaný súc a obetoval jednorodeného ten, ktorý prevzal zaslúbenia.“** Toto je úžasná vec. Boh skúšal Abraháma tak, že sa dotkol toho, čo vo svojom živote miloval najviac.

A to ma privádza k mojej 2. otázke: Ako bude Boh skúšať našu vieru? Čo urobí, aby ju preveril? Boh povedal Abrahámovi, aby vzal svojho syna Izáka,

vybudoval oltár, položil naň svojho milovaného syna a obetoval ho ako obeť Bohu. Vy viete, ako tento príbeh končí. Niektorí neveriaci kritici Biblie s obľubou poukazujú na tento text a vysmieávajú sa mu. Avšak my môžeme vidieť nádheru a dokonalosť tohto príbehu aj v predobrazu na Boží dokonalý plán spasenia. Abrahám ako milovaný otec obetuje svojho jednorodeného syna a vo svojej mysli ho už vidí vzkrieseného. Pre Abraháma Izák už zomrel, no vedel, že ak má Boh naplniť svoje zaslúbenie, Izák bude musieť vstať z mŕtvych. Všimnite si **verš 19: „rozumujúc tak, že Boh je mocný aj z mŕtvych vzkriesiť, odkiaľ si ho aj odniesol v podobenstve.“** Pre Abraháma to musela byť neskutočne bolestná skúsenosť. Viem si predstaviť, aké muky musel vo svojom vnútri prežívať. Možno sa pohrával s myšlienkou, že sa z toho nejako pred Bohom vyhovori alebo že nájde nejaký iný spôsob. No Boh skúšal Abrahámovu vieru a dotýkal sa toho najvzácnejšieho, čo Abrahám na tejto zemi mal: jeho syna, jeho drahého jediného syna Izáka.

Prvé slovo **verša 19** je veľmi dôležité. Znamená to, že Abrahám si všetko vo svojej hlave urovnával. Originálne grécke slovo, použité v tomto kontexte, hovorí o logike. Rovnaký výraz sa používa aj pre obchodníkov, ktorí si zrátajú, čo sa im oplatí a čo nie. A tak Abrahám si všetko vo svojej mysli zrátal a došiel k záveru, že poslúchne Boha bez ohľadu na dôsledky. Nerozumel, prečo to Boh od neho chce, ale rozhodol sa Ho poslúchnuť.

Čo teda Boh urobí, aby preskúšal našu vieru? Veľmi často siahne na tú najdrahšiu vec v našom živote. Zamyslíte sa nad tým, čo považujete vo svojom živote za najvzácnejšie. Najdrahšie miesta, plány a ľudia na oltári pred Bohom. Boh požiadal Abraháma, aby Mu vrátil Izáka.

**„Ak nezomrie pšeničné zrno, keď padne do zeme, ostane ono samotné, ale ak zomrie, donesie mnoho úžitku“
(J 12,24).**

Boh žiada od každého z nás, aby sme uznali, že On je majiteľom všetkého. Spomeňte si na to, ako Abrahám s Izákom vystupujú na vrchol hory, ako budujú oltár, ako naň Abrahám kladie svojho syna, a ako Abrahám dvíha nôž, aby ho vrazil do Izákovej hrude. A vtedy ho

Boh zastavuje. **„Nevzťahuj svojej ruky na chlapca!“** Boh celý ten čas vedel, čo Abrahám urobí. No chcel, aby aj Abrahám videl, čo Abrahám urobí! Boh vie, čo urobíte, pre-

tože On vie všetko a pozná budúcnosť. Chce však preskúšať a dokázať kvalitu vašej viery! Chce, aby ste zažili Jeho milosť! Chce, aby ste na tejto skúsenosti budovali a dosiahli ešte väčšie skúsenosti viery. Boh sa postaral o zástupnú obeť: nablízku bol baran zachytený v kroví za rohy. Abrahám s Izákom ho vďačne Bohu obetovali a potom sa vrátili domov.

3. otázka: Čo to znamená, že Boh skúša moju vieru? Prečo to Boh robí? Pretože **pokým nevrátíme naše požehnanie Bohu späť, stratia v našich rukách hodnotu.** Každé požehnanie od Boha – deti, zdravie, peniaze, príbytky, dokonca aj tie najmenšie veci, ktoré pochádzajú zhora od Otca svetiel – môže Boh rozmnožiť a použiť na požehnanie iným, ak Mu ho vrátíme. Z Izáka následne vzišlo Abrahámovi potomstvo (**verš 18**). Ak si však požehnanie nechávame sami pre seba a sebecky sa ho držíme, stane sa nám osídлом. Ježiš povedal: **„Ak nezomrie pšeničné zrno, keď padne do zeme, ostane ono samotné, ale ak zomrie, donesie mnoho úžitku“ (J 12,24).**

Možno ste počuli o veľkom anglickom kazateľovi Johnovi Bunyanovi. Bol uväznený za to, že kázal evanjelium. Veľmi sa tam trápil kvôli svojej rodine a zvlášť kvôli svojej nevidiacej dcérke, ktorú vrúcne miloval a odlúčenie od nej mu spôsobovalo obzvlášť veľkú bolesť. Do svojho denníka si zapísal tieto slová: „V týchto

podmienkach sa mi zdá, že rúcam svoj dom na hlavu svojej žene i deťom. Napriek tomu to musím urobiť. Musím to urobiť kvôli svojej najdrahšej modle, akú mám, nech by to bolo čokoľvek. Pane, pomôž mi uctievať jedine Teba samotného!“

Poučenia z Abrahámovho života sú celkom zjavné. Učia nás, o čom je život viery. Okamžitá poslušnosť, oddelenie sa od všetkého, čo je mimo Božej vôle a poznanie, že naša viera musí byť preskúšaná.

Môžem vám položiť osobnú otázku? Čo ti Boh hovorí, aby si dnes položil na oltár? On je Boh, On pozná tvoj život. Je to tvoje zamestnanie? Dieťa? Manžel, manželka? Plány do budúcnosti? Plány o budúcom manželstve? Postavenie v spoločnosti? V zbore? Nezáleží na tom, čo to je, Boh chce, aby si uznal, že On má na to právo. Drž tieto veci v otvorenej ruke! Dajme dnes na modlitbe Bohu všetko, čo máme a čím sme, aby si nás Boh mohol použiť vo svojej službe!

Z nemčiny preložila Daniela Lucká

Freundesbrief Heukelbach, 11/09

HUSLISTA

Stáva sa nám bratia a sestry, že sme smutní zo seba ak sa porovnávame s inými bratmi a sestrami? Prichádza na nás občas zármutok z našej slabosti, z našej nedokonalosti? Hľadáme na seba pričasto? Citíme sa preťažení? Alebo si myslíme, že nás s našimi schopnosťami a darmi nikto nemôže potrebovať? V takej chvíli si vždy spomeňme na Božie zaslúbenie: „**Ale bláznivé u sveta si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych a slabé u sveta si vyvolil Boh, aby zahanbil to čo je silné**“ (1K 1,27).

Pán Ježiš nehľadá supermanov do svojho diela. On pôsobí prostredníctvom slabých a krehkých nádob, aby sa ukázala jeho milosť a sila.

Jeden slávny huslista oznámil pred svojim koncertom, že bude hrať na najdrahších husliach na svete. Prvú skladbu zahral vynikajúco a poslucháči boli nadšení. A potom sa stalo niečo neuveriteľné. Namiesto toho, aby zahral ďalšiu skladbu, hodil husle na zem, poskákaval po nich a rozbil ich na márne kúsky. Publikum bolo v šoku. Hudobník s úsmevom vysvetlil, že išlo o veľmi lacné husle. Potom zobral tie drahé a zahral ďalšiu skladbu. Ale väčšina poslucháčov vôbec nepostrehla rozdiel medzi drahým a lacným nástrojom. Uvedomili si, že ide predovšetkým o výkon samotného hudobníka a kvalita nástroja v porovnaní so schopnosťami majstra bola druhotná.

A podobne je to i so službou pre Pána Ježiša. Náš Majster používa celkom jednoduché „nástroje“ ako sme my. Rozhodujúce je, aby sme mu boli celkom vydaní. Bude to On, ktorý vylúdi tú najkrajšiu hudbu skrze nás. Toto má na mysli Pavol keď píše, že Boh si vyvolil slabých, bláznivých, neurodzených a opovrhnutých. Robí to preto, aby sa nikto nemohol pred ním vychvaľovať. Podobne ako tie lacné husle i my sa môžeme stať použiteľným nástrojom v rukách nášho Majstra, aby sme prinášali jeho požehnanie ľuďom okolo nás a aby bol Pán Ježiš takto oslávený. **V Božom orchestre je našou najdrahocenejšou kvalitou ochota slúžiť mu.** Boh môže použiť tie najjednoduchšie a najobyčajnejšie nástroje, aby zaznel jeho koncert víťazstva a chvál. Už chápeme akú máme cenu v Božích očiach? On chce a môže použiť aj nás – teba i mňa!

Ďakujem ti Pane Ježišu, že i mňa chceš a môžeš použiť ku svojej cti i sláve. Chcem sa ti celkom vydať, aby si i skrze mňa mohol vykonať svoje úmysly, aby som i ja mohol byť nástrojom v tvojej ruke na úžitok a na požehnanie bližných, ktorých si mi dal. Prosím ťa, pomáhaj mi pri tom.

Ján Siracký

Časopis **Krešťan**,
ročník II., marec 1949, číslo 3

BOŽÍ PRIATELIA

„Abrahám uveril Bohu a počítalo sa mu to za spravodlivosť a bol nazvaný priateľom Božím“ (Jk 2,23)

Aká to milosť, že si Boh vyvoluje biednych ľudí za priateľov! Dosiachnutie tohto priateľstva nie je výsadou nejakej vybranej spoločnosti. Každý, kto úprimne verí Bohu a poslúcha Ho, stáva sa Božím priateľom. Chceme tu spomenúť niektoré veci spojené s týmto priateľstvom. Z citovaného verša vidíme, ako ho možno dosiahnuť. Prečo mal Abrahám vyjsť zo svojej zeme, zo svojho príbuzenstva a z domu svojho otca? Preto, že to bolo celé pohrúžené v modlárstve a ohavných hriechoch. Modlárstvo detronizuje Boha a hriechy ignorujú Jeho Zákon. Toto je vrcholný prejav nepriateľstva voči Bohu. Týmto skutkami svet hovorí: Nechceme, aby tento kraľoval nad nami. Tento smutný stav sveta je opísaný v liste *Rimanom 1. kapitole vo veršoch 18-32*. Či Boh môže mať zaľúbenie v takom svete? Nikdy nie! On neznesie modlárstvo a iné hriechy. Sú Mu ohavnosťou.

Pre tieto príčiny vyvolal Boh Abraháma z tých pomerov a okolností. Takto chcel začať z neho nový ľud, ktorému by On, Hospodin, bol Bohom. Ľud, ktorý by sa spravoval Jeho Zákonom. Abrahám uposlúchol Boha a opustil pohanský svet s jeho vecami. Týmto svojím skutkom si zastal na Božiu stranu. Stal sa Božím priateľom. Od toho času žil ako Boží priateľ uprostred nepriateľského sveta. Boh sa k nemu priznával a prichádzal k nemu ako k svojmu priateľovi. Oznamoval mu svoju vôľu, dával mu zaslúbenia a učinil s ním zmluvu, ktorú potom dodržal i jeho

potomstvu. Hľa, čo o tom písal prorok: **„Ale ty, Izraelu, môj služobníku, Jakobe, ktorého som si vyvolil, semä Abraháma, môjho priateľa... neboj sa... podopriem ťa svojou pravcou...“ (Iz 41,8-10).**

Oveľa neskoršie, keď toto Abrahámo-vo potomstvo bolo v úzkosti, modlil sa Jozafat: **„...Či si ty, náš Bože, nevyhnal obyvateľov tejto zeme pred svojím ľudom Izraelom? A dal si ju semenu Abraháma, svojho milovaného priateľa, na veky“ (2Par 20,7).** Na túto zmluvu sa odvolával Jozafat, keď prosil za vyslobodenie z ruky nepriateľov. Dosiachol túto pomoc? Dosiachol! Takto z Abrahámovho priateľstva s Bohom, malo úžitok i jeho ďaleké potomstvo.

Keď Hospodin išiel súdiť bezbožnú Sodому a Gomo-

ru, tak povedal: **„Či budem tajiť pred Abrahámom, čo učiním?“ (1M 18,17).** Keď to Abrahám počul, začal orodovať za Sodomu. Ukázal tak svoje Božské zmýšľanie, ktorému sa naučil v prítomnosti s Bohom. Takto si počínal Božský priateľ. V Novom Zákone čítame: **„Lebo nech je vo vás také zmýšľanie, aké bolo aj v Kristu Ježišovi“ (F 2,5).** Podľa toho aj svet poznal Pánových učeníkov, že chodili s Ježišom.

Pán Ježiš povedal svojim učeníkom: **„Už vám nehovorím viacej sluhovia, lebo sluha nevie, čo robí jeho pán. Ale vás som nazval priateľmi, lebo všetko, čo som počul od svojho Otca, oznámil som vám“ (J 15,15).** Ako sa stali títo učeníci Kristovými priateľmi? To nám oznamuje Pán: **„Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby položil život za svojich priateľov“ (J 15,13).** Pán Ježiš položil za nás svoj život, aby nás zmieril s Bohom. Lebo sme aj my boli deťmi hnevu ako aj ostatní. **„Teraz zmieril oboch v jednom tele Bohu skrze kríž zabijúc na ňom nepriateľstvo“ (Ef 2,3.4.16).** Takto sme sa my veriaci stali priateľmi Božími a Kristovými.

„Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby položil život za svojich priateľov“ (J 15,13).

To hlavné dielo zmierenia vykonal Boh skrze Krista, ktorý sa stal obeťou zmiernenia. Tí, čo si toto zmierenie prisvoja vierou, potvrdia to potom svojimi skutkami, ako Abrahám. Takým Pán Ježiš hovorí: **„Vy ste mojimi priateľmi, jestli činíte všetko, čo vám prikazujem“** (J 15,14). Abrahám poslúchol Boha a bol nazvaný Božím priateľom. Kristovi učeníci uverili v Pána a teraz konajú to, čo im On rozkazuje. Takto potvrdzujú, že sú Kristovi priatelia. Aký to pomer! Aká výsada! Aké požehnanie nám plynie z neho!

Byť Pánovým priateľom je viac, ako byť iba služobníkom. Sluhovi pán iba rozkazuje, priateľovi ale oznamuje aj svoje úmysly a plány. Prečo im to oznamuje? Preto, že Mu rozumejú, súhlasia s Ním a podporujú Ho. Radujú sa z toho, z čoho sa raduje On. Rmútia sa nad tým, nad čím sa rmúti On. Podávame tu praktický príklad: **„A keď príde domov, zvolá priateľov a susedov a povie im: Radujte sa so mnou, lebo som našiel ovcu, ktorá sa bola stratila“** (Lk 15,6). Pán Ježiš je ten dobrý pastier, ktorý keď nájde jednu stratenú ovcu, volá svojich priateľov učeníkov, aby sa s ním radovali. Či sa veriaci neradujú z obrátenia hriešnika? Radujú, a to tak, ako On a anjeli v nebi. Pán má záujem na záchrane hynúcich a jeho priatelia tiež. Oni idú a zvestujú evanjelium hynúcim. Konajú to, čo im prikázal.

Títo Jeho priatelia sa však radujú i zo samého Pána, ako to povedal Ján Krsťiteľ: **„Ten, ktorý má nevestu, je ženích, a priateľ ženíchov, ktorý tam stojí a čuje ho, veľmi sa raduje pre hlas ženicha. Nuž táto moja radosť sa naplnila“** (J 3,39). Pán Ježiš je ženíchom a Jeho Cirkev nevestou. Ján bol priateľom, ktorý sa radoval so ženíchom. Toto môžeme konať aj my. Veď nebešťania plesajú nad svadbou Baránkovu (Zj 19,6-9). Svet nemá záujem o tieto veci, lebo im ani nerozumie, ani neverí.

Nakoniec ešte slovo o veciach, ktoré kazia toto priateľstvo. **„Či vy nevíete, že priateľstvo sveta, je nepriateľstvom s Bohom? A tak teda ktokoľvek by chcel byť priateľom sveta, stáva sa nepriateľom Božím“** (Jk 4,4). Preto

„Nemilujte sveta ani vecí, ktoré sú na svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej“ (1J 2,15). Chráňme sa priateľstva s bezbožným svetom, lebo

nás ono pripraví o priateľstvo so svätým Bohom.

Každé priateľstvo musí byť pestované, prehlbované a chránené. Tak je to aj s týmto Božím priateľstvom. Zle je s tými, ktorí na toto nemyslia alebo nedbajú. Vážme si toto priateľstvo a obhajujeme si ho všetkými prostriedkami, ktoré k tomu máme od pána. Pamätajme, že **„Priateľ miluje v každom čase“** (Pr 17,1). Vždy a za každých okolností dokazujeme, že sme Božími priateľmi.

Ch. Spurgeon

Cestou životem, 2. 7. 1977

„POBEŽÍM CESTOU TVOJICH PRIKÁZANÍ, KEĎ ROZŠÍRÍŠ MOJE SRDCE“ (Ž 119,32)

Kto chce pôsobiť na ľudí, musí ich milovať a musí vedieť s nimi zaobchádzať. Človek, ktorý nevie byť láskavý a prívetivý, môže byť napríklad hrobárom, ale na živých nemá vplyv. Kto chce slúžiť druhým, musí mať široké srdce; tak široké, ako sú krásne veľké prístavy pri morských brehoch, ktoré môžu pojať celú flotilu. Ak má muž široké, milujúce srdce, prichádzajú k nemu ľudia ako lode do prístavu a cítia sa tam dobre, ak môžu zakotviť v ochrane jeho priateľstva. Taký človek je srdečný ako v súkromnom živote, tak vo verejnom živote. Jeho krv nie je studená ako krv rýb, ale je milý a horúci ako teplý kút pri krbe. Neodpuďuje ťa

„Vy ste mojimi priateľmi, jestli činíte všetko, čo vám prikazujem“ (J 15,14).

svojou pýchou a sebeckosťou, keď prídeš k nemu. Otvorí ti svoje dvere, aby ťa prijal, hneď sa u neho cítiš dobre. Rád by som vás všetkých prehovoril, aby ste boli takými mužmi.

Cestou životem 10. 6. 1977

Keby sa malo rozhodovať o tom, čo viac preverí charakter človeka, či slnečný jas alebo búrka, úspech alebo trápenie, najbystrejší pozorovatelia ľudskej bytosti by pravdepodobne povedali, že nič lepšie nepreukáže pravú podstatu nášho „ja“ ako úspech. Úspech je najťažšou skúškou zo všetkých. Keď sa mladší syn (márnotratný) stal majiteľom dedičného podielu, klesol až na dno. Stal sa pastierom sviň.

Ladislav Paluga

Cestou životem 31. 3. 1965

LÁSKA

„Ochladne láska mnohých“ (Mt 24,12)

Jedným zo znakov sprevádzaných posledné časy bude ochladnutie lásky. Mnohí z tých, ktorí ju mali v minulosti v hojnej miere, budú jej mať v posledných časoch veľmi málo. Skutočnosť, že sa to bude týkať mnohých, nám hovorí o veľkom nebezpečenstve pre nás, že i nás môže tento nežiaduci znak posledných časov zasiahnuť. Mnohí ale ešte nie sú všetci a tým súčasne Pán hovorí, že budú i takí, ktorých láska ani v posledných časoch neochladne, ktorí zotrývajú v nej až do konca. Je teraz veľkou otázkou pre nás, či i my nie sme medzi tými, ktorých láska chladne. Stačí nám porovnať náš terajší stav a pomer k spolu veriacim so stavom po našom obrátení. Ak zistíme zmenu, pokles záujmu, horlivosti a lásky, môžeme predpokladať, že tento pokles bude pokračovať a že je nebezpečenstvo, že raz budeme stáť medzi tými „mnohými“, ktorých láska ochladla, ktorí v nej ne-

zotrývajú do konca. My ale medzi nimi nemusíme byť! Veď práve preto hovorí Pán k nám tieto slová, aby nás vystríhal, aby sme mali možnosť prejsť i cez toto úskalie našej cesty za Ním bez úrazov a strát.

Daniel Mojžiš

JAZYK

Jakub v 3. kapitole 2. verši hovorí: „Lebo mnohom klesáme všetci. Ak niekto neklesá v slove, to je dokonalý muž, ktorý má moc pojať na uzdu celé telo.“ Ak chceme uvažovať o jazyku, najlepšie je začať pohľadom na dokonalého muža, Pána Ježiša. Klesáme často vtedy, keď sme neprávom, ale neraz aj právom obvinený z niečoho. Očami viery môžeme vidieť Pána Ježiša ako je falošne obviňovaný a neprávom odsúdený. Aká bola Jeho reakcia? Na kríži zvolal: **„Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!“** (L 23,34). Apoštol Peter to vyjadril slovami: **„...ktorý keď mu zlorečili, on nezlorečil, ale porúčal tomu, ktorý spravodlivo súdi...“** (1P 2,23). Aká bola reakcia svedkov, ktorí videli Jeho správanie a počuli Jeho slová? Stotník vyznal, že Pán Ježiš bol spravodlivý (L 23,47) a lotor na kríži priznal, že na rozdiel od ukrižovaných zločincov **„...tento neurobil ničoho zlého.“** (L 23,41), následne činil pokánie a bol spasený.

Aký je výsledok toho, keď v podobnej situácii, a musíme si priznať že sa nachádzame v oveľa ľahšej, nedobrorečime, ale robíme niečo, čo pripomína skôr zlorečenie? Keď nás niekto nahnevá a bez uváženia reagujeme? Bez upokojenia s horúcou hlavou sa ventilujeme? *Jakub v 3. kapitole 5. verši to vyjadruje tak, že vtedy malý úd zapaluje veľkú horu. Totiž po našej slovnej reakcii sa dá očakávať podobná z druhej strany a tak to postupne naberá na intenzite, až vzniká požiar, ktorý sa dá uhasiť stále ťažšie a ťažšie.*

Vojna slov je veľmi nebezpečná a veľmi rozšírená. Zahasiť črtajúci sa požiar môže uhasiť iba pokorný duch, duch Pána Ježiša. Dokázal to napríklad Gedeon v knihe Sudcov 8. kapitole, keď múdrou a pokornou, nie prchkou odpoveďou, uhasil oheň hneď na začiatku. Nielen pobožná manželka, ktorá má neveriaceho muža (1P 3,1), ale aj muž, ktorý má ženu s ostrejšim jazykom to môžu a majú robiť **„pobožným obcovaním... bezo slova.“** Keď Pána Ježiša neprávom obviňovali, On mlčal. Dnes ľudia chcú viac vidieť, ako počuť. Mravočisté obcovanie doplnené niekoľkými slovami je silnejším svedectvom ako mnoho slov bez života.

Jakub v 1. kapitole 19. verši dáva ďalšiu radu týkajúcu sa používania jazyka: „Takže, moji milovaní bratia, nech je každý človek rýchly počuť, pomalý hovoriť, pomalý do hnevu.“ Kto nevie počúvať človeka a nepripustí ho k slovu, je možné, že prepočuje aj Boží hlas. Veď koľkokrát hovorí Pán Boh práve cez človeka, brata alebo sestru!

Kiežby sme nevyvolávali požiare, ale ich, naopak, radšej hasili. Izaiáš povedal, že býva prostred ľudu nečistých rtov (Iz 6,5). Elizeus uzdravil zlú vodu tak, že vysypal do nej soľ (2Kr 2,21). Božie Slovo radí aj nám v súvislosti s rečou, aby sme používali soľ: **„Vaša reč nech je vždy lúbezná, spríjemnená soľou, aby ste vedeli, ako máte jednému každému odpovedať.“** (K 4,6). Kto má byť tým Elizeom, ktorý soľ začne ako prvý používať, keďže sklon k nečistým rtom má každý? Tu platí podobné pravidlo, ako pri podaní ruky. Raz sa ma jedna sestra pýtala, aké je pravidlo slušnosti, kto má prvý podať ruku. Jeden brat to počul a kým som uvažoval o spoločenských pravidlách, odpovedal, že v Cirkvi platí pravidlo, že ten, ktorý viac miluje. Podobné pravidlo platí aj o používaní soli, o zastavení črtajúcich sa požiarov. Túžme byť Elizejmi, ktorí uzdravujú zlú vodu, v sile Pána Ježiša budme aj my šíritelia pokoja.

✓ V ďalších riadkoch si pripomenieme v štyroch bodoch osobnú skúsenosť proroka Izaiáša s jazykom na základe šiestej kapitoly proroka Izaiáša:

1. **Videnie Božej slávy, veľkosti a svätosti.** Videl Pána slávy sedieť na tróne v prítomnosti serafínov. Aký máme vzťah k Pánovi, taký aj k službe, hriechu i používaniu jazyka. Kiežby nám bol vždy Pánom a nie kamarátom.
2. **Uvedomenie si svojho stavu.** V Pánovej prítomnosti si uvedomuje svoju biedu: **„...Beda mne, lebo zahyniem, pretože som človek nečistých rtov...“** (Iz 6,5). Aj hrešenie jazykom je vážna vec. Aj to je hriech, za ktorý odplatou je smrť. Prejavuje sa vo viacerých podobách, napríklad:
  - a) **Ohováranie.** Deti sa niekedy hrávajú hru nazvanú telefón. Stoja alebo sedia v rade za sebou. Prvý v poradí pošepne vetu alebo slovné spojenie susedovi do ucha, ten si to vypočuje a svojmu susedovi povie, čo počul. Hra končí vtedy, keď posledný v rade povie nahlas to, čo počul od svojho suseda. Často je to nezmysel, alebo úplne iná výpoveď ako tá, ktorá bola na začiatku. Deti sa zasmejú a hra končí. Žiaľ, ohováranie je často niečo podobné a to už nie je na smiech. Niekoľko niečo začuje, nejakto to pochopí (nie vždy správne), inými slovami to povie ďalšiemu človeku, ten k tomu niečo pridá, aby to bolo zaujímavejšie, až nakoniec sa šíria nepravdivé, falošné a zavádzajúce svedectvá, to, čo Pán Boh nenávidí: **„Nepovieš na svojho bližného falošného svedectva!“** (2M 20,16). Tak znie jedno z Božích prikázaní.
  - b) **Zveličovanie.** Častým zdrojom nepokojov v manželstve i spoločnosti je zveličovanie použité na zväčše-

nie viny toho druhého, napríklad výpovede typu: už som Ti to tisíc-krát povedal(a), sústavne to robíš, vždy to tak robíš, zas si to tak urobil (hoci je to možno len druhýkrát), pol vane si napustila horúcou vodou.

- c) **Falošné učenie.** Jakub začína tretiu kapitolu varovaním: „**Moji bratia, nebuďme mnohí učiteľmi vediac, že budeme prísnejšie súdení**“ (Jk 3,1).

Ďalšie hriechy súvisiace s používaním jazyka si spomenieme v inom kontexte trochu neskôr.

3. **Božie očistenie.** Po priznaní a vyznaní svojho stavu prišlo Božie očistenie: „**Hľa, tento uhol' sa dotkol tvojich rtov, a tak odišla tvoja nepravosť, a tvoj hriech je prikrytý**“ (Iz 6,7). Pokánie znamená dať si do poriadku veci s Bohom, ale ak som ublížil svojou neposlušnosťou aj ľuďom, vyriešiť vec aj s nimi: „**...nechaj tam svoj dar pred oltárom a idi, najprv sa zmier so svojim bratom, a potom prídi a obetuj svoj dar**“ (Mt 5,24). Napríklad, ak som si požičal od niekoho peniaze a nevrátil som mu ich z akýchkoľvek dôvodov, nestačí túto vec riešiť s Bohom, ale je logické a správne doriešiť vec aj s človekom. Zacheus to riešil nasledovným spôsobom: „**...a ak som niekoho v niečom oklamal, vraciam štvornásobne.**“ (L 19:8). Toto riešenie platí aj pri ohováraní a riešení nepravdivých informácií o iných. Dokážeme vrátiť bratovi alebo sestre dobrú poveseť, keď sme ju predtým pokazili, alebo sa uspokojíme s tým, že sme to predsa vyznali Bohu a tým to končí?!

4. **Božie povolanie k využívaniu jazyka na dobré.** Keď Boh hovorí vo Svojom Slove čo nerobiť, druhým duchom dodáva aj čo robiť. Platí to aj o jazyku. Po očistení nepravosti Izaiáša a prikrýť jeho hriechu ho Pán povolal, aby

išiel k národu a povedal im slová Božie. Jeho jazyk sa mal stať Božím nástrojom. Izaiáš túto ťažkú službu prijal a povedal: „**Tu som, pošli ma**“ (Iz 6,8). Efežanom 4,29 túto myšlienku podčiarkuje: „**Nech nevychádza nijaké mrzké slovo z vašich úst, ale ak je nejaké dobré na vzdelanie, práve potrebné, aby dalo milosť tým, ktorí počúvajú.**“ Za dôrazným nie nasleduje dôrazné áno. O Pánovi Ježišovi si čítame, že občerstvoval ustalých slovom (Iz 50,4), aj že zvestoval chudobným evanjelium (L 4,18). V tomto Ho máme aj my nasledovať, a tak využívať jazyk na dobré. Kniha Prísloví hovorí veľa o využívaní jazyka na dobré, napríklad: „**Starosť v srdci človeka tlačí ho dolu, ale dobré slovo ho obveselí**“ (12:25), alebo „**...a slovo na svoj čas, oj, aké je dobré!**“ (15,23b).

Práve preto, že v mnohom klesáme všetci, aj v oblasti jazyka, čím sa dopúšťame hriechov v prvom rade voči Bohu, ale aj voči blíznym a nesprávne používanie jazyka je jedným zo spôsobov, ako si môžeme ľahko pokaziť naše spolužitie s inými. Božie Slovo nám dáva rady, ako sa tomu vyvarovať. V prvom rade hľadme na Spasiteľa a od Neho si berme príklad, aby sme vedeli kedy mlčať a kedy, čo a akým tónom hovoriť.

Ján ROUW

Z nemčiny preložila Marcela Kyselová

ŽENÍCH A NEVESTA

Najvyššia láska

Pri slove „láska“ myslia ľudia vo všeobecnosti na prirodzenú lásku. A keď sa vytvorí nejaký vzťah, hovoria o „neveste a ženíchovi“. My sa chceme zaoberať najvyššou, Božou láskou, a v nej je najprv „Ženích“ a potom „nevesta“. „Ženích

a nevesta“ sú hlavným predmetom v správe o stvorení v *1. knihe Mojžišovej 1. a 2. kapitole*.

Boh stvoril zem a všetko, čo je na nej. Napriek tomu nešlo v prvej línii o zemské a viditeľné veci, nech sú akokoľvek veľké a pekné, ale o ľudí, o muža a ženu, o ženícha a nevestu. Oni sú podľa vôle Stvoriteľa stredobodom všetkého.

Aby sa zaľudnila zem, mohol Boh vymyslieť mnohé spôsoby, On si ale vyvolil manželstvo.

Jeho úmysly boli však ďalekosiahlejšie. Jeho východiskom a cieľom boli vyššie myšlienky než len zemské. Mal pred očami neviditeľné veci a tie viditeľné boli toho obrazom. Človek sa stal „obrazom Boha“ a manželstvo s vnútornou láskou medzi mužom a ženou malo byť obrazom toho, čo je pre Boha najvyššie.

„Ženích a nevesta“ hovorí o nekončej láske Pána Ježiša k svojej Cirkvi.

V Božom srdci malo pôvod to, načo by sme nikdy ani len nepomysleli: Boží Syn vydal svoj život na kríži. Tam dal všetko, čo mal a vykúpil svoju nevestu k svojmu vlastníctvu (*Mt 13,46*)

Kto je nevesta

Kto patrí k tej neveste, Kristovej cirkvi? Od vylitia Svätého Ducha na Letnice až do opätovného príchodu Pána Ježiša, teda v dnešnom čase, sa zhromažďuje Kristova nevesta. Tvoria ju všetci, ktorí v Neho veria. Ako vtedy v *1M 24* priviedol Abrahámov sluha pre Izáka nevestu z ďalekej krajiny, tak sú teraz Ženíchovi dovádzané všetky deti Božie, ktoré tvoria Kristovu nevestu. Túto úlohu sprostredkúva Svätý Duch. Čoskoro nastane stretnutie so Ženíchom, pretože povedal: „**Prídem skoro!**“

Samozrejme, vo večnosti bude rovnako nevysloviteľne šťastných mnoho iných vykúpených. To sú všetci tí, ktorí boli zachránení v čase Starého zákona a tiež tí, ktorí ešte budú zachránení po

súčasnej dobe Cirkvi alebo Kristovej nevesty. Po dnešnej dobe majú byť zachránení ešte mnohí, ktorí nikdy nepočuli evanjelium milosti a slávy. Vždy bude ale veľký rozdiel medzi nimi a Cirkvou, nevestou. Tak ako má pri kráľovi iné miesto kráľovná ako jeho poddaní, a ako má iný vzťah k ženíchovi nevesta a iný svadobní hostia, tak budú aj všetci, ktorí patria k Cirkvi, bližšie pri Pánovi Ježišovi: budú s Ním naveky nerozlučne spojení ako „manželka Baránkova“.

O Adamovi a Eve bolo napísané: „**A tí dvaja budú jedno telo**“. Toto najužšie spojenie medzi mužom a ženou je citované v *Efežanom 5* a za tým je napísané: „**Toto tajomstvo je veľké, ale je hovorím vzťahom na Krista a vzťahom na cirkev**“.

Podľa vôle Otca má byť Cirkev plnosťou Toho, ktorý je všetko vo všetkom. Bez nej nie je úplný. S putom lásky medzi Pánom Ježišom, nebeským ženíchom a jeho nevestou skutočne nemožno nič porovnať.

A ty?

Ty, ktorý čítaš tieto slová, patíš tiež Pánovi Ježišovi? Prišiel si už so svojou vinou k Bohu? Sú tvoje hriechy obmyté krvou Božieho Baránka? Ak nie, potom si ešte stratený a patíš k nepriateľom Božím.

Nemôžeš urobiť nič lepšie, ako vyznať svoje hriechy pred Bohom v úprimnom pokání a potom veriť, že Pán Ježiš aj za teba zniesol trest na kríži. To je evanjelium, Božia ponuka milosti.

Ak si to už urobil, potom patíš ku Kristovej neveste. Ona je aj telo, ktorému je Pán hlava, a dom, ktorého je základom.

Idete nám o nasledovné: Potom si so Synom Božím spojený putom lásky. Raz sa budeš vo večnom uctievaní a obdive kochať v láske nebeského ženícha.

Z nemčiny preložila Daniela Lucká

TOPIC 11

BIBLIA A EVANJELIUM PROSPERITY

Evanjelium prosperity stále nachádza svojich poslucháčov. Ved' kto by nechcel počuť, že Boh mu chce dať bohatstvo, zdravie, moc a vplyv!

Americkí ohlasovatelia takéhoto evanjelia sľubovali veriacim moderné byty a vlastné domy. A vyšlo im to. V čase lacných úverov v USA vysvetľovali rozsiahle možnosti kúpy na sekeru ako dar Boží. Až pričasto bolo počuť svedectvá amerických kresťanov o tom „ako ma Boh požehnal pekným domom, aj napriek mojej finančnej tiesni“. A potom balón s lacnými úvermi praskol a veľa kresťanov práve vďaka takémuto výkladu evanjelia úplne skrachovalo. Aj napriek neblahej skúsenosti sa mnohí kazatelia stále pridávajú tohto figľa. Heslami ako „Užívaj si život“ a „Ži teraz“, či „Ako urobiť úspech, radosť a spokojnosť súčasťou svojho všedného dňa“ od Joyce Meyerovej a Joela Osteena lákajú veriacich na cestu, ktorá nemá s Bibliou nič spoločné.

Keď sa zo Saula stal Pavol zaznel z neba hlas. Ten mu však neoznámil, že ho čaká život užívania si úspechu, radosti a spokojnosti. Naopak: „**Lebo ja mu ukážem, ako mnoho musí pretrpieť pre moje meno**“ (Sk 9,16). Celým Novým zákonom preniká bolestný tenor utrpenia, ktorý nevyhovuje prirodzenosti človeka a jeho túžbe po blaženosti. Pavol a Barnabáš napomínajú preto učeníkov, aby zotrvali vo viere a že „**musíme cez mnohé súženia vojsť do kráľovstva Božieho**“ (Sk 14,22). Svojmu najvernejšiemu žiakovi Timoteovi pripomína apoštol národov „**...všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi budú prenasledovať**“ (2Tm 3,12).

A ďalej: „**Lebo na to ste povolani, pretože aj Kristus trpel za nás zanechajúc nám príklad, aby ste nasledovali jeho šľapaje**“ (1Pt 2,2). V *liste Židom 5,8* si čítame, že On – Pán Ježiš, hoci bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel. Ak to platilo pre Syna Božieho, o čo viac pre nás. Ved' sluha nie je väčší ako jeho pán. „**Keď teda Kristus trpel za nás na tele, aj vy sa ozbrojte tou istou myslou...**“ (1Pt 4,1). Zármatok a bôľ a nie pôžitok, či materiálne blaho je téma, ktorá sprevádza listy apoštola Pavla. „**Lebo vám je z milosti dané za Krista, nie len aby ste v neho verili, ale aj aby ste za neho trpeli**“ (F 1,29).

Žalár, údery, palicovanie, kameňovanie, stroskotanie, nebezpečenstvá, namáhavá práca, hlad, smäd, zima, smeti sveta, divadlo svetu, blázni pre Krista, prenasledovaní, najposlednejší, vydaní na smrť... (2K 11,23-29, 1K 4,9-13). Toto bolo súčasťou života apoštola Pavla a prvej cirkvi. Dokonca, keď Pavol prosí Pána o odstránenie ostria z tela, aby sa mu aspoň po telesnej stránke troška uľavilo, nie je vyslyšaný (2K 12,7-9). V *1. liste Petra* poznávame, že cez rozličné pokušenia a zármutki sa viera prehlbuje, skúša a čistí (1Pt 1,6-7).

Toto sa vôbec nepodobá životu v plnej paráde, bohatstve a lesku, ako nám to dnes chce niekto nahovoriť. Ide o opak rozjareného kresťanstva, ktoré si zamenilo nasledovanie Pána Ježiša za pôžitok a zábavu. Učenie evanjelia prosperity je naplnenie *2. listu Timoteovi*, kde si čítame, že ľudia v posledných časoch neznesú zdravé učenie, ale podľa vlastných žiadostí si budú hromadiť učiteľov, lebo ich budú svrbieť uši a odvrátia sa od pravdy. Sú to ľudia, ktorí milujú seba, peniaze, rozkoše, ale nie to, čo je dobré v Božích očiach. Dokonca ani priatelia Jóbovi nedokázali pochopiť, že Jób sa v celej tej biede nachádzal preto, lebo to tak bolo podľa vôle Božej. Od súženia neboli uchránení ani veriaci zo Smyrny. Pán Ježiš im ho oznamuje a zároveň ich aj posilňuje,

aby sa nebáli utrpenia, ktoré je pred nimi a zostali verní až do smrti a tak získali korunu života (Zj 2,10). Toto je pravý opak toho, čo zvestuje evanjelium prosperity. Západné „kresťanstvo“ sa prispôbilo duchu tejto doby, duchu sveta a stvorilo si svoje vlastné evanjelium, vyhovujúce jeho predstavám a žiadostiam – iné evanjelium.

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Adolf Saphir

Časopis *Kresťan*, ročník III., jún 1950 číslo 6

JEŽIŠOVA LÚTOSŤ NAD TRPIACIMI

„A Ježiš počujúc to povedal im: Zdraví nepotrebujú lekára, ale nemocní“ (Mt 9,12)

Ľudia pri pohľade na ľudí si obyčajne všimajú len to, čo je vonkajšie, na povrchu. Najčastejšie iba veci, ktorými sa líšia od seba. Vidia napríklad, že sú chudobní a bohatí, mladí alebo starí, nevedomí alebo vzdelaní, čestní alebo zvrhlí, príjemní alebo odporní. Preto často nemajú ľútosť s ľuďmi a to ani tam, kde by ju mali mať. Naproti tomu Pán Ježiš, ktorý videl vždy to, čo je podstatné a skutočné, mal s ľuďmi súcit a ľutoval ich. **„Ale on, Ježiš, sa im nezveril, pretože on znal všetkých a že nepotreboval, aby mu niekto vydal svedectvo o človekovi, lebo on vedel, čo bolo v ktorom človekovi“ (J 2,24-25).** On videl, že všetci ľudia sú hriešnici, ktorí žijú bez Boha, bez svetla a bez Božieho života, v ktorom je blahoslavenstvo. Videl, že všetci idú po širokej ceste, ktorá vedie od Boha, zdroja života, svetla, radosti a pokoja. Len On videl hĺbku do akej klesol človek, lebo len On vedel aké bolo jeho pôvodné povolanie a postavenie. On pozoroval ľudí ako blúdiaca ako stratené ovce a márnotrútni synovia a dcéry. Táto ich bieda vyvolávala v Ňom hlbokú ľútosť.

Pán Ježiš videl smäd ľudskej duše, pustotu srdca, nepokoj a smútok hriešnika. Preto mohol každému povedať: **„Keby si poznal dar Boží!“** Len On poznal túžbu, horlivosť a obavy obťažovaných srdc, preto im hovoril: **„Podte ku mne“ (Mt 11,28).** Pán Ježiš videl zástupy vo svetle večnosti ako Boh, preto mal nad nimi ľútosť. Ľudia boli a sú na púšti, bez paše, bez úkrytu a bez Pastiera, ktorý by ich pásol a ochraňoval. Človek bez Boha je plný strachu a žiaľu, preto mu je život taký ťažký. **„A Ježiš zavolajúc si svojich učeníkov povedal: Lúto mi je toho zástupu, lebo už tri dni dlejem so mnou a nemajú čo jesť a nechcem ich prepustiť hladných, aby nepoomdlievali na ceste. A učeníci mu povedali: Odkiaľ vezmeme na púšti toľko chleba, aby sme nasýtili tak veľký zástup?“ (Mt 15,33).** Jeho život je prázdny a pustý, lebo je zaujatý dočasnými vecami, ktoré nikdy neuspokoja srdce. Pán Ježiš mal ľútosť nad takými, lebo vedel, že žijú bez poznania Božej lásky. On, Ježiš, Syn človeka a Syn Boží vedel, že človek potrebuje Boha, aby bol šťastný a požehnaný. Bez Neho je večne zlorečený a nešťastný. Preto mal nad nimi ľútosť.

Mal ľútosť nad hriešnikmi, lebo On sám bol dokonale svätý. Nenávidel každý hriech, či skrytý, alebo zjavný. On, Ježiš, Vykupiteľ, naša hlava, videl vždy Otcovu tvár, preto vedel, aký má byť človek podľa Božieho uloženia. Ľudia nectili Božie meno a neposväcovali v sebe Jeho obraz, na ktorý boli stvorení. Len Pán videl výšku

Božej dokonalosti a hĺbku ľudskej hriešnosti. On videl všetky príznaky našej smrteľnej nemoci. Preto ako Veľký Lekár, mal ľútosť nad nami. Pán Ježiš mal súcit s človekom i pre jeho namáhavé práce a život plný obáv a trápenia. Počul vzdychania chudobných, rozumel zármutku a strastiam opustených a trpkosti pohrdnutých. On poznal lásku a dobrotnosť Božiu a prial si, aby ľudia boli šťastní a slobodní. Chcel, aby plesali a spievali ako to vtáctvo v prírode. Aby boli oprostí starostí ako tie ľalie na poli. Keď videl ľudí obťažkaných bremenami dneška a strachom o zajtrajšok, mal nad nimi ľútosť. **„Preto vám hovorím: Nestarajte sa o svoj život, že čo budete jesť alebo čo budete piť, ani o svoje telo, čím sa odevíte. Či nie je život viac ako pokrm a telo viac ako odev? Pozrite na nebeské vtáctvo, že nesejú ani nežnú, ani nezhrmažďujú do stodôl a váš nebeský Otec ich živí! A či ich vy ovela neprevyšujete? A kto z vás starajúc sa môže pridať k veľkosti svojej postavy jeden lakeť? A o odev prečože sa staráte? Povážte poľné ľalie ako rastú: nepracujú ani nepradú; a hovorím vám, že ani Šalamún v celej svojej sláve nebol tak odiaty ako jedna z nich. Ak teda poľnú trávku, ktorá je dnes a zajtra môže byť hodená do pece, Boh tak odieva, či azda vás nie, ó, malej viery! Nestarajte sa teda a nehovorte: Čo budeme jesť? Alebo: Čo budeme piť? alebo: Čím sa zaodějeme? Lebo to všetko hľadajú pohania a veď váš nebeský Otec vie, že to všetko potrebujete. Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť a to všetko vám bude pridané. Teda nestarajte sa o zajtrajší deň, lebo zajtrajší deň sa bude starať o svoje veci. Dost' má deň na svojom trápení“** (Mt 6,25-34).

Pán Ježiš mal ľútosť nad ľuďmi, keď videl ovocie hriechu v ich živote. Tým ovocím boli nemoce a rôzne utrpenia. **„A keď bol večer, priviedli mu mnohých po-**

sadnutých démonmi, a on slovom vyhnal nečistých duchov a všetkých, ktorí sa zle mali, uzdravil, aby sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša, ktorý povedal: On vzal na seba naše nemoci a naše neduhy niesol“ (Mt 8,16-17). Keď takých privádzali k Nemu, uzdravoval ich, lebo bol plný zľutovania a moci. On, syn človeka, používal Božskú moc. V Ňom bol Božský súcit sprostredkovaný ľudským srdciam. On povedal: **„Nieкто sa ma dotkol!“** Bola to ustrašená žena, ktorá chcela byť uzdravená skrze Syna človeka. Nikdy nijaká moc nevyšla z Neho bez Jeho súcitnej lásky. Niet kriku ani vzdychania, ani slz, ani modlitieb, na ktoré by Pán nepovedal: **„Dotkol sa ma nieкто!“** (Lk 8,46). Túto Jeho ľútosť vidíme vo všetkých Jeho divoch. Keď uzdravoval hluchého povedal mu: **„Efatta!“**, to je otvor sa. Tých, čo k Nemu prišli, oslovoval synmi a dcérami. Potešoval ich a hovoril im: **„Dúfajte!“** Dotkol sa očí slepcov a oni hneď videli a išli za Ním.

Pán má ľútosť nad nami pre naše slabosti. Jeho ľútosť je akoby dušou Jeho nežného zaobchádzania s Jeho učeníkmi. Pamätal na ich krehkosť a mal k nim otcovskú ľútosť. Potešoval ich aj v poslednú noc, keď vedel, že sa rozutekajú a nechajú Ho samotného. Myšlienka na ich slabosť a veľké boje, ktoré ich čakali Ho naplňovala ľútosťou. Preto v Getsemanskej záhrade povedal: **„Spíte už a odpočívajte.“** A zástupu, ktorý Ho prišiel zajať povedal: **„Ak teda mňa hľadáte, nechajte týchto odísť.“** (J 18,8). Tak sa splnili jeho slová: **„A žiaden z nich nezhynul“** (J 17,12).

Nič nemohlo vyčerpať Jeho lásku a uhasiť Jeho ľútosť. Ani nenávisť a nevďačnosť Jeruzalema v Ňom nevzbudili horkosť. Ježiš ho napriek tomu miloval nevýslovnou láskou. Len On vedel aká veľká a krutá je bolesť z pohrdnutej lásky. Ako často ich chcel zhromaždiť ako sliepka svoje kuriatka. No Jeho ľútosť

bola zosmiešňovaná a zľahčovaná. On napriek tomu zaplakal nad mestom hovoriac: „**Ó, keby si aj ty poznalo!**“ (Lk 19,42).

Sláva Jeho ľútosti najviac žiarila na kríži. Tam sa ukázala Jeho dokonalosť, v ktorej vynikala Jeho láska k Otcovi a hriešnikom. Jeho prvé slová boli: „**Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia**“ (Lk 23,34). Namiesto, aby zvolával pomstu na svojich nepriateľov, ktorí s Ním tak kruto naložili, mal nad nimi ľútosť. Jeho druhé slová boli tiež plné

ľútosti a patrili lotrovi. Tak je to aj s tretími slovami, v ktorých porúča svoju zarmútenú matku do opatery svojho milovaného učeníka. Aj na kríži, kde sa ocitol pre naše hriechy, myslel na nás s ľútosťou lekára, ktorý nás chcel uzdraviť a zachovať od smrti. Myslel na nás so súcitom dobrého Pastiera, ktorý myslí ako najšť a zachrániť blúdiacu ovcu. Túto túžbu po záchrane hynúcich vyjadril v slovách: „**Žiznim!**“ Áno, Pán Ježiš žiznil po záchrane hynúcich duší. Taká bola Ježišova ľútosť na zemi a takou je aj dnes.

Zotrúvajú na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

F. Butcher

Písemný odkaz

MODLITBA V SKRYTOSTI

„**Ale ty ...modli sa svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti**“ (Mt 6,6)

Je to iste nemilé, keď sa bratia vo verejných modlitebných hodinách modlia príliš dlho, takže srdcia ostatných prítomných sú nielen zarmútené, ale aj roztrpčené a starý človek je naklonený sa hnevať. Tým však býva radostný modlitebný duch uhašaný. My sa tu ale nechceme zaoberať modlitebnými zhromaždeniami, ale modlitbou v komôrke, v skrytosti, kde je človek so svojím Otcom, ktorý vidí skryté a kde môže svoje srdce v modlitbe pred Ním vyliat.

O tomto bolo už veľa napísané aj povedané, ale je dobre si to znova pripomínať, aby sme nič nestratili, ale radšej získali. Peter neprestával pripomínať veriacim známe veci, aj keď o nich vedeli (2Pet 1,12). Aj my teda môžeme, predovšetkým sebe, ale aj druhým, pripomínať dôležitosť a nutnosť modlitby v skrytosti, lebo práve ňou dosahujeme víťazstvo nad neviditeľnými, duchovnými mocnosťami temnosti.

Keby bola naša služba, naše svedectvo, naša práca pre Pána vždy dôkladne preniknutá modlitbou, potom by naša činnosť bola oveľa úspešnejšia. Ako často nariekame, že je naše svedectvo bezmocné, že je neslané, nemastné, že je všetko vysušené ako v letnej páľave. Aká ťažká a márna je takáto práca. A my sa práve v takýto čas možno vyhovárame, ako izraelský ľud, keď sa vrátil zo zajatia a zastavil prácu na stavbe Božieho domu, že „...**ešte neprišiel čas**“ (Haggeus 1,2). Keby sme však predtým všetko v skrytosti predniesli Pánovi, potom by sme stavali s radosťou.

Musíme si priznať, že modlitba v skrytosti nie je ľahká vec. Oveľa ľahšie je stáť na stupienku a zvestovať Božie Slovo, ako zotrúvať rok za rokom v komôrke na kolenách. A preto je tak málo veriacich duší, ktoré by sa tejto modlitebnej práce ujali. Ak je nám jasná nutnosť modlitieb v skrytosti, a ak vidíme ich potrebu, musíme jedného dňa začať s modlitbou. Potrebujeme k tomu pevnú vôľu a predsavzatie. Ak však nemáme chuť začať túto neviditeľnú prácu, robíme si klamlivé nádeje, že možno neskôr budeme mať viac príležitostí. Nikdy nezačneme, lebo „...**ten, kto pozoruje na vietor,**

nebude svať, a kto hľadá na oblaky, nebude žat“ (Kazateľ 1,4).

Zdôrazňujeme teda, že musíme byť rozhodní a že musíme so všetkou vážnosťou začať. Bez sebazaprenia v tejto veci ale nič nevykonáme. Ak však správne začneme a vytrváme, stane sa nám modlitba v skrytosti a v komôrke postupne milým a svätým zvykom, stále ľahším, až nakoniec zistíme, že by sme to bez týchto modlitieb asi nevydržali. Budeme tak konať s láskou a túžbou, až prideme tam, kde došiel aj Dávid, ktorý mohol povedať: **„...predstíham svitanie a volám ...“ (Ž 119,147).** To bude mocou v našom živote, oporou vo chvíľach klesania, víťazstvom pri ľstivých útokoch nášho nepriateľa. Áno, modlitbou v skrytosti dosiahneme tak veľa, že hory ťažkostí budú premenené na rovinu.

Nuž, ako začať? Naš Pán **„...ráno veľmi skoro, ešte za noci, vstal, vyšiel a odišiel na pusté miesto a tam sa modlil.“ (Mk 1,35).** Toto miesto nás upozorňuje, že Pán chcel byť sám pri modlitbe. V Petrovom dome bolo veľa ľudí a rušno, mohol tam nájsť pre seba tiché miestečko? Ale On túto ťažkosť prekonal, išiel von na pusté miesto. Iste, bol to Jeho zvyk, rovnako, ako mal vo zvyku v sobotu ísť do školy, kde sa čítalo Písmo (Lk 4,16). Ranná hodina je tou najvhodnejšou dobou k modlitbám v skrytosti, lebo v zhone a práci dňa je zotretá všetka rosa z našej duše, manna je roztopená v slnečnej páľave. Večer sme unavení, hlava je ťažká a ani pri najlepšej vôli to nejde. Môžeme teda povedať, že je to dobré a zdravé, keď si takú tichú chvíľku urobíme ráno. Nedalo by sa vstať denne skôr aspoň o štvrt hodinky, kým začneme svoju prácu na gazdovstve, úradoch, či v obchodoch, aby sme hľadali Pánovu tvár v skrytosti? Keď nás modlitebný život nič nestojí, potom tiež za nič nestojí. Zdôrazňujeme znovu, že je k tomu treba človeka s vôľou a srdcom, ináč to skôr či neskôr necháme.

Je veľa drahých duší, ktoré sa modlia v skrytosti, ale tie o tom nerozprávajú. Je to tajomstvo medzi nimi a Pánom. Také duše sú požehnaním a soľou zboru, v ktorom sa nachádzajú. Keby aspoň jedna taká v skrytosti sa modliaca duša bola v každom zborčeku, bola by ako **„...radostné pokrikovanie kráľa v ňom“ (4M 23,21).** Sú zbory, ktoré napredujú a iné, ktoré stále chorľavejú. V čom je tento rozdiel? Raz sa možno dozvieme, že v prospievajúcom zbere bola jedna, alebo viac duší, ktoré viedli skrytý modlitebný život. Nikto nič nevedel o tejto skrytej činnosti, ktorá sa konala v komôrke, ale ovocie týchto modlitieb bolo viditeľné, aj keď koreň bol ukrytý v zemi. Zbory, ktoré svoju existenciu ťažko udržujú, nemajú tých, ktorí by boli hotoví konať túto skrytú prácu.

Stále je veľa veriacich, ktorí dosiaľ nevedia o nutnosti modlitby v skrytosti, pretože sami z nej ešte málo zakúsili. Modlia sa povrchno a o boji na modlitbách v komôrke nevedia nič. Kiež by také duše boli povzbudené k skutočným modlitbám v skrytosti, v ktorých by vytrvali.

Zakúsili by, že sa im pomaličky otvára tajuplný zdroj duchovnej sily, že sa dielo Pána darí a že Duch Svätý im dáva viac svetla a jasno v Božom Slove. Boli by v dôvernejšom pomere s Pánom. Ich srdcia by boli napĺňané pokojom a radosťou aj v našich búrlivých dňoch. Ich život by sa vyvíjal ináč, ich svedectvo pre Pána by nadobúdalo novú, nečakanú cenu. Ostatní veriaci by poznali, že také duše, ktoré sa modlia v skrytosti, šíria okolo seba nebeskú vôňu.

Áno, ukázali by sa divy milosti, keby sme boli hotoví sa riadiť Pánovým slovom o modlitbe v skrytosti. Nie je k tomu treba žiadny zvláštny dar, len ochotné srdce a pevnú vôľu. Pán ešte pripomína, že **„...a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne“ (Mt 6,6).** Len to nerobme „tu a tam“, aj keď sa môžeme vždy modliť, ale urobme si z toho denný zvyk,

ako Daniel v Babylone. Len tak budeme „ustaviční“ na modlitbách a budeme sa ďalej modliť vo viere, aj keď po ľudsky povedané nebudeme mať vyhliadky na vypočutie. Hľadme len na Pána, lebo On je mocný a pre Neho nie je nič nemožné.

Benedikt Peters

Pisemný odkaz

MNOHO ZMÔŽE MODLITBA SPRAVODLIVÉHO

svojim pôsobením, ak sa koná
v úprimnej viere

Všetci sluhovia Boží, ktorých Boh používal v Starom zákone boli modlitebníci!

Život otcov viery a prorokov ukazuje aké je veľmi dôležité, aby modlitba bola na prvom mieste v živote veriaceho. **Boli to mužovia modlitby, skrze ktorých Boh uskutočňoval dejiny spásy.** Na ich životoch sa učíme, že **len modlitebníci nachádzajú miesto a poverenie, ktoré im pripravil Boh.**

S akousi nadradenosťou hľadáme na seba, novozákonných veriacich, oproti starozákonným. Ale to čo by nás malo viesť do pokory je skutočnosť, že len málokto z nás sa modlí k Bohu s takou bázňou a triumfujúcou istotou s akou to robili starozákonní sluhovia Boží. V čom to spočívalo?

Abrahám

Otec veriacich (*R 4,11-12*) bol modlitebník. Hneď, ako prišiel do zaslúbenej zeme, vzýval meno Hospodinovo (*1M 12,8*). Tento spôsob bol charakteristický pre celý jeho ďalší život. Jednu z najdojemnejších lekcí prímluvnej modlitby nachádzame v *1M 18, 23-33*, keď **Boh** oznamuje Abrahámovi, že potrestá Sodomu. Abrahám odpovedá ako Boží muž – prosbou. Učíme sa tu, že Boh svojim deťom a služobníkom **odhaľuje svoje zámery**, aby ich zapojil prostredníctvom modlitby

do svojho diela. Spôsob, akým sa Abrahám modlí za Sodomu a na svoju modlitbu dostáva okamžitú odpoveď a tá ho povzbudzuje k ďalšej prosbe, ktorá je opätovne vypočutá, nás musí udiviť i zahabiť. Nie je medzi nami mnoho takých, ktorí majú túto skúsenosť. Boh vypočul Abrahámovu prosbu a jediného spravodlivého Lóta i s dvomi dcérami zachránil. (*1M 19,29*)

Jakob

Jakob sa stal Izraelom na konci jedného nočného zápasu (*1M 32, 27-28*). Táto udalosť uzatvára jeho dvadsaťročný exil. Vidíme tu prvý krát, že Jakob, vyvolený Boží, sa modlí (*v. 9*). Či sa v minulosti modlil nevieme, ale najneskôr v tejto kapitole sa to učí. Predtým dôveroval len svojmu rozumu a svojej šikovnosti a bol celkom úspešný, hoci sa aj vtedy dialo všetko v jeho živote vďaka Božej добрote (*28,12-15*). Bieda ho núti modliť sa, ako to už často býva i v našich životoch. Tu sa nachádza na novom začiatku povolania vyvolených Božích, ktorí smú stáť pred Bohom, môžu k nemu volať a vedieť, že on ich počuje. Ale v jeho živote sa muselo niečo stať. Počas zápasu v Peniele pochopil, že je celkom sám pred Bohom, bez akejkoľvek ľudskej pomoci. Zápasil s anjelom a prosil ho pokorne a nepopustil, kým neobdržal. Jakob bol už dvadsať rokov veriacim, ale až tu sa stáva pravým modlitebníkom. Aj my mnohí sa mu podobáme. Po obrátení a krátku dobu po tom, sme sa modlili a okúšali sme i vyslyšanie našich modlitieb. A potom sme upadli do akejsi modlitebnej bezmocnosti. Síce sa modlíme, hovoríme správne veci, používame správne výrazy, ale bez viery, bez napätého očakávania, že naše modlitby budú vypočuté. Aj nám sa musí prihodiť to, čo Jakobovi, musíme sa dostať do takej biedy, **že spoznáme, že nemáme iného pomocníka okrem nášho Pána.** Musíme prejsť takou

nocou, v ktorej pochopíme, že nikde a v ničom nemáme žiadnu oporu a že pred Bohom sme nič. Keď toto človek spozná, začne brať Boha i jeho Slovo vážne a rozhodne sa volať k Všemohúcemu tak dlho, a tak vytrvalo, kým ho nevyslyší.

„K tebe pozdvihujem svoje oči, ó, ty, ktorý tróniš na nebesiach! Hľa, ako oči sluhov na ruku ich pánov, ako oči dievky na ruku jej panej, tak hľadia naše oči na Hospodina, nášho Boha, dokiaľ sa nezmluje nad nami“ (Ž 123 1-2)

Mojžiš

Mojžiš bol modlitebník. Najjasnejšie to vidíme v 2M 5,22 a v nasledujúcich udalostiach. Mojžiš dovolil Bohu, aby ho používal a poslal ku svojmu ľudu. Podriadil svoj život tomuto poslaniu a tým i blahu božieho ľudu. A ako odplata prichádza reptanie a útok od najbližších. Ale Mojžiš **neodpláca** nevďačným Izraelitom **rovnakou mincou, ale sa okamžite obracia k Bohu**.

Jeho konanie poukazuje na to, že v tichých a pokojných rokoch vyrástol na Božieho modlitebníka, pretože takto reaguje len vycvičený modlitebník.

Ten, kto sa počas mnohoročného chodenia s Bohom naučil nie len prosiť, ale súčasne i vo viere prijímať (Mk 11,24) je schopný postaviť sa s odvahou i pred faraóna. Kto z nás by si napríklad trúfol sľúbiť faraónovi, že vyhladí žaby? (2M 8,9). A čo keby Boh na modlitbu neodpovedal? Ale modlitebník, ktorý pozná Boha tak ako Mojžiš, má odvahu predstúpiť pred neho i s neslýchanou prosbou prepustiť ľud, i so sľubom, že vyhladí žaby. Vie, že **víťazstvo i porážka je v Božej ruke a preto si vyprosuje všetko od neho**. V nasledujúcich kapitolách spoznávame Mojžiša ako príhovorcu, na ktorého príhovor Boh odvracia zaslúžený trest od svojho ľudu (Ž 106,23).

Jozua

Bol tiež modlitebníkom (Joz 7,6-10). Aká je modlitba dôležitá naučil sa počas mnohých rokov po Mojžišovom boku. **Modliť sa naučil tak, že sa modlil**. Toto je dôležitá skutočnosť. Človek sa stáva modlitebníkom iba vtedy, keď sa modlí. Neexistuje iná škola modlitby. Pozoruhodná je jeho reakcia na porážku pri meste Haj. Nezačal pátrať po slabinách v stratégií boja, alebo po chybách jednotlivcov na bojovom poli, ale padá na svoju tvár na zem a zotráva pred tvárou Pánovou až vtedy, kým mu neodpovie.

A ešte viac ako pri Mojžišovi nás udivuje jeho otvorenosť. Len si uvedomme o čo Jozua prosí pred celým ľudom – aby postálo slnko! A ono postálo (Joz 10,12-13). Mnohí z nás sa neodvážia v prítomnosti iných modliť za veci, na ktorých sa dá jasne vidieť, či bola modlitba vypočutá, či nie. My sa však máme modliť za konkrétne veci v pevnej istote viery. Ale to sa nedá naučiť z kníh, alebo na príkaz. Len ten, kto s Bohom chodí a žije pred jeho tvárou to vie.

Anna a Samuel

Prebudenie v Izraeli, ktoré začalo Samuelovou službou a vyvrcholilo slávnym Dávidovým panovaním malo svoj počiatok na modlitbách jednej ženy (1S 1). Annaúpela k Hospodinovi tak dlho, až kým nebola ochotná **nechcieť nič pre seba, ale všetko pre Boha a jeho slávu**. Vtedy jej Boh dal to, o čo prosila. Samuela, syna svojich modlitieb, o niekoľko rokov vydala do služby Bohu. Stal sa prorokom v Izraeli a pomazal Dávida za kráľa, za ktorého panovania po prvý krát od čias Mojžiša a Józua dosiahol Izrael nebyvalý rozkvet. Toto je zároveň aj opis duchovného prebudenie. Toto prebudenie začalo osamelou modlitebníčkou, pokračovalo jej synom modlitebníkom a dovŕšilo sa Dávidom, ďalším modlitebníkom.

Anna prijala Samuela ako odpoveď na svoje modlitby. Bol **silne poznačený príkladom svojej matky** a stal sa tiež modlitebníkom. Len ten, kto vie, čo znamená **modliť sa a v istote očakávať odpoveď** (1S 7,8-9), má takú odvahu ako dokázal Samuel, keď ľudu oznámil, že sa bude modliť, aby Boh zoslal hrmenie uprostred času žatvy keď nebolo ani chýru o daždi, oblakoch, či búrke (12,16-18). A čo sme videli pri Mojžišovi, vidíme aj pri Samuelovi: len vycvičený modlitebník sa v neočakávaných a neprijemných udalostiach obracia okamžite na Boha. **Len modlitebník pokladá zanedbávanie modlitby za boží ľud a blížnych za hriech.** Kto nie je modlitebníkom, čas od času sám seba viní z toho, že trávi málo času na modlitbách, ale skutočnosť, že na svojich návykoch nič nemení, ukazuje, že svoju modlitebnú nečinnosť pokladá skôr za malý, ospravedlniteľný nedostatok, ktorým koniec koncov sú postihnutí mnohí.

Dávid

Dávid bol tiež modlitebník. Dokazujú to udalosti z jeho života a žalmy. Pozrime sa bližšie len na jednu udalosť. Dávidovi a jeho mužom počas ich neprítomnosti odvedli Amalechiti ženy a deti do zajatia (1S 30,1-4). Čo má Dávid urobiť v takej závažnej situácii, v ktorej prirodzenosť človeka volá po okamžitom skutku? **„Ale Dávid sa posilnil v Hospodinovi, svojom Bohu“.** Hodil sa do Božej náruče a volal k nemu. Dopytoval sa ho, či má nepriateľa, ktorý mu všetko ukradol, prenasledovať. Hospodin súhlasil, Dávid poslúchol a nadobudol späť, čo mu patrilo a tým sa zmenil jeho zlý úd. Vo svojom živote sa naučil, že **len poslušnosť Hospodinovi zaručí víťazstvo.** Pozrime sa ešte do *Žalmy 119,145-147*: Volám na teba, zachráň ma a budem ostríhať tvoje svedectvá. Kto z nás sa modlí s takou vážnosťou? Kto z nás spája svoju

modlitbu s túžbou a prísľubom žiť život v poslušnosti?

Eliáš

Eliáš bol modlitebník. Odkiaľ vzal odvahu požiadať vdovu o jej mŕtveho syna a potom očakávať, že Boh ho vzkriesi z mŕtvych? A odkiaľ vzal smelosť ísť sám do duchovného súboja so 450 bálóvymi prorokmi a to pred tvárou celého ľudu? Nemal strach oznámiť náladovému kráľovi, že nebude dážď tri roky? Odpoveď je vždy rovnaká. **Koho sám Boh vyučil hľadať jeho tvár na modlitbách, nadobúda rastúcu istotu ohľadne Božích zámerov a ciest.**

Izaiáš

Bol modlitebník a to vedel v Jeruzaleme každý. Preto v čase núdze vyslal kráľ Ezechiáš poslov s prosbou o modlitbu: Povznies modlitbu za ostatok, ktorý sa tu ešte nachádza (2Kr 19,2-4). I my radi požiadame veriacich, v prípade rôznych maličkostí, aby sa za nás modlili. Ale niekedy sa dostaneme do takých vážnych problémov, že si prosebníkov veľmi starostlivo vyberáme. Raz sa dostalo naše zhromaždenie na duchovné rázcestie. O niekoľko hodín sa mal konať dôležitý rozhovor, ktorý mal rozhodnúť o jeho ďalšom smerovaní. Prezrel som si adresár bratov a sestier a presne som vedel, kto sa za takéto veci môže modliť. Týmto zopár jednotlivcom som osobne zatelefonoval. Kričali k Hospodinovi a toho večera zvíťazila Pánova vec.

V 2Pa 32,20 sa dozvedáme, že kráľ Ezechiáš spolu s Izaiášom kričia k Hospodinovi. Zatiaľ čo asýrska armáda oblieha Jeruzalem. Aká odvaha neprijať čestnú kapituláciu a namiesto toho sa uchýliť do modlitebnej komôrky! Ale títo dvaja modlitebníci to dokázali, pretože vedeli: **„s nami je väčší, ako s ním“** (v. 7). Obyvatelia Jeruzalema mohli byť vďační

za takého kráľa, ktorý poznal Toho, kto drží všetko vo svojej dlani.

Jeremiáš

Patril medzi mužov modlitby. Dokazuje to svojou vytrvalosťou. Neprestajne sa modlil za ľud, až kým mu Hospodin tri krát nerozkázal, aby s tým prestal (*Jr 7,16; 11,14; 14,11*). Dokonca sú modlitebníci, ktorých je potrebné brzdiť! V nadväznosti na svoju horlivosť dostáva od Pána neomylné odpovede, ktoré patria len takýmto modlitebníkom.

Habakuk

Bol modlitebníkom. Jeho kniha začína i končí modlitbou. A to, čo je medzi tým, sú odpovede, ktoré mu Boh dáva na jeho modlitby. Má obecenstvo s Bohom: Postavím sa na svoju stráž, stanem si na hradbu a budem vyzeráť, aby som videl, čo mi bude hovoriť a čo odpoviem na svoje karhanie (*Hab 2,1*). To, že sa modlil s vierou, vidíme podľa toho, že po modlitbe očakáva Božiu odpoveď. Dostáva ju a aj keď je strašná nedesí sa, lebo dôveruje a verí svojmu Bohu: „Keby hneď aj nekvitol fík, a nebolo úrody... ja sa jednako budem veseliť v Hospodinovi, budem plesať v Bohu môjho spasenia. Hospodin Pán je mojou silou...“ (*Hab 3,17-19*).

Daniel

Aj Daniel bol veľký modlitebník. Boh mu zjavil ako odpoveď na jeho modlitby tajomstvá svojho panovania a jeho budúceho kráľovstva. To nám pripomína Pavlovu modlitbu v liste Efežanom, kde sa modlí za veriacich, aby im dal Boh ducha múdrosti a zjavenia, aby dokázali pochopiť tajomstvá zjavené v Kristovi. Z *Dan 6,11* vyčítame, že človek, ktorý bol celý svoj život modlitebníkom, sa modlitbou nemôže vzdať, ani keď mu ide o život.

Stala sa jeho druhou prirodzenosťou, takou samozrejmom ako dýchanie. Nemôže a ani nechce kráčať životom bez tichého rozhovoru so svojim Bohom.

Daniel v 9,1-3 s istotou rozpoznáva z Jeremiáša (*25,11-12*), že dejiny spásy prebiehajú tak, ako si to Boh predsavzal a zjavil a túži, aby ho jeho svätí prosili o naplnenie jeho zámerov. I Pán Ježiš nás učil, aby sme sa takto modlili: „Príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja...“ V tejto kapitole sa dozvedáme, že modlitebníkovi Boh dovolí hlbšie nahliadnúť do svojich plánov. Odpoveďou na Danielovu vrúcnu modlitbu je anjel, ktorého posielal Boh, aby mu odhalil, čo čaká jeho ľud. Daniel pochopil, že svetové dejiny nie sú ničím iným, len vonkajším rámcom pre skutočné dejiny – dejiny spásy, ktoré vychádzajú od Božieho trónu a sú nesené a urýchľované modlitbami svätých (*Zj 8,4-6*). Spolu s Danielom sa učíme chápať politické dejiny a prevraty vo svetle Božieho Slova: „Najvyšší panuje nad kráľovstvom človeka a že komu chce, tomu ho dá“. Babylonská ríša bola nahradená Perzskou ríšou podľa Božieho zámeru a v ním stanovenom čase, aby sa naplnil jeho plán so svojím ľudom: „Lebo keď sa vyplní Babylonu 70 rokov, navštívím vás a splním pri vás svoje dobré slovo, totiž že vás navrátim na toto miesto“ (*Jer 29,10*). Poznanie veľkosti a zvrchovanosti Božej privádza Daniela na kolena. Malo by aj nás. Povzbudzuje nás k tomu aj Timoteus: „Napomínam teda, aby sa predovšetkým konali prosby, modlitby, prímluvy a poďakovania za všetkých ľudí, za kráľov...“ (*1Tm 2,1-2*) a aj Pavol: „Pre tú príčinu skláňam svoje kolena pred Otcom nášho Pána Ježiša Krista...“ (*Ef 3,14*).

Nehemiáš

Bol modlitebníkom. Žil neustále v prítomnosti Božej, pred jeho tvárou a všetko očakával od neho: „A kráľ mi dal všetko

podľa toho, ako bola dobrá ruka môjho Boha nado mnou“ (Neh 2,8). Bol naplnený Božou bážňou vo všetkom, čo konal: „...ale ja som tak nerobil, pretože som sa bál Boha“ (5,15). I on poznal Boha ako veľkého a zvrchovaného Pána: „Ty si, ó, Hospodine sám jediný! Ty si učinil nebesia, nebesia nebies a všetko ich vojsko, zem a všetko čo je na nej, moria a všetko čo je v nich

a ty dávaš tomu všetkému život a vojsko nebies sa tebe klania“ (Neh 9,6). Len čo počuje o biede v Jeruzaleme okamžite sa modlí k Bohu nebies. Všetko čo koná je spojené s pohľadom na Hospodina a s modlitbou. Od neho sa ľud naučil neodpovedať na posmech nepriateľa, ale vo všetkom sa ihneď obrátiť na svojho Boha. Je to potrebná lekcia i pre nás.

ČO SA MÔŽE STAŤ DNES?

Časopis **Ze slov pravdy a lásky**, ročník XXI., jún 1937, číslo 5-6

Dnes môže Pán zostúpiť z neba (1Ts 4,16) a vziať nás k sebe (J 14,3). Aký to bude slávny okamih, keď pôjde Pánovi pripravený ľud do pripravených miest v dome Otca nášho Pána Ježiša Krista, kde bude večne s Ním!

Dnes môže Pán Ježiš, ktorý je „vzkriesenie i život“ vzkriesiť zosnulých svätých z mŕtvych a premeniť všetkých žijúcich svätých (J 11,25) a všetkých vytrhnúť ku sebe.

Dnes môže Pán prísť s odmenou ako Knieža pastierov. Ako dobrý Pastier položil dušu za svoje ovce; ako Veľký Pastier žije pre svoje ovce; ako Knieža pastierov odmení tých, ktorí sa starali o Jeho ovce na ceste k nebeskému Sionu (J 10,11; Žd 13,20; 1Pt 5,4)

Dnes by sme sa stretli a pozdravili s mnohými zosnulými svätými – ak by prišiel dnes náš Pán. Lebo keď príde a vezme nás k sebe, uvidíme tam a pozdravíme tam mnohých nám známych, s ktorými sme žili spolu pre Neho a pracovali a tiež s tými, ktorým sme ukázali cestu spasenia a predišli nás. Budú niektorí veriaci našu radosťou a korunou chvály pred tvárou nášho Pána Ježiša Krista keď príde? (1Ts 2,19) Aj to sa môže dnes stať!

Dnes by sa mohlo stať to i ono, totiž, že by sme mohli uvidieť Pána tvárou v tvár a byť Mu podobní (1J 3,2). To bude slávna chvíľa, keď Ho uvidíme tak, ako je! Tešíme sa na tú chvíľu? Že uvidíme Toho, ktorý si nás zamiloval, trpel a zomrel za nás, ktorý nás vedie, pomáha nám, prihovára sa za nás a žije pre nás? Tešíme sa, že budeme s Ním a že Mu budeme podobní?

Z ponuky MSEJK

▣ **Belko – biely baranček** – *Zsóka Farkašová*

Toto podobenstvo by sa dalo nazvať aj návodom pre radostné putovanie v stáde (zборе, rodine). Autorka nevšedným spôsobom obdarila ovečky v stáde dobrého pastiera ľudskými vlastnosťami, výstižnými menami, no a to najdôležitejšie, ovečky v príbehu prehovorila, nie len béekajú. Takto sa malý aj veľký čitateľ dozvie čo je dôležité pri putovaní v stáde. Príbeh je poučný pre dobrých aj zlých pastierov.

▣ **Boží Plán pre výchovu našich detí** – *John MacArthur*

Autor v ôsmich kapitolách zhŕňa bohaté vlastné skúsenosti vo výchove detí a vnúchat. V súčasnosti satanovým terčom útokov je zvlášť základná bunka spoločnosti: rodina. Nasadil všetky prostriedky aby rozvrátil rovnováhu, poriadok stanovený Bohom. Je treba sa vrátiť k Božiemu slovu a učiť sa zo skúseností generácii pred nami. Často však bez skúseností odborníkov, laik nedokáže odhaliť rafinovanosť, úskočnosť satana a jeho prostriedkov. Zvlášť to platí o súčasnosti. „*V posledných dňoch budú nebezpečné časy*“.

▣ **Škola poslušnosti** – *Andrew Murray*

Naše spasenie bolo vydané poslušnosťou. Poslušnosťou viery sa aj získava. Bez poslušnosti nie je možné hovoriť o nasledovaní Pána Ježiša. Poslušnosť je nevyhnutnou vlastnosťou pre vyrovnané radostné vzťahy v rodine, zборе a základom vzťahu človeka s Bohom. Autor na pozadí vlastných skúseností podáva praktické rady pre putovanie na ceste viery v poslušnosti.

▣ **Moja obrázková Biblia** – *V. Gilbert Beers*

Pomocou 170 citlivo vybraných biblických príbehov môžeme už v útlom veku uviesť deti do tajomstiev Božích práv a jednaní s ľudstvom. Odporúčané biblické texty, krátke pre-rozprávania príbehu, jemné, plno farebné vyobrazenia príbehu, doplnené motivujúcimi otázkami pre prácu rodičov s deťmi a nakoniec malé vysvetlenie pre podstatu práce s deťmi v rodine, to všetko je obsiahnuté v tejto praktickej príručke pre ranný vek dieťaťa.

▣ **Túžba oklamaných** – *Wolfgang Bühne*

Kniha je zostavená z 9 krátkych, pravdivých svedectiev o Božej moci, dokazujúcej sa v znovuzrození stroskotaných životov. Veríme, že bude dobrým nástrojom pre mnohých, zmietajúcich sa pod vplyvom rôznych závislostí. Jej čítanie však môže vhodne motivovať aj veriacich ľudí v modlitebnom zápase za závislých v ich blízkosti.

▣ **Vernosť a šťastie na celý život** – *G. a V. Scheunemann*

Vernosť je základná charakterová vlastnosť Božia a má byť aj veriaceho človeka. Pokojný a radostný rodinný život je nepredstaviteľný bez vernosti. Manželia Scheunemannovi predkladajú návod pre takýto život od dospievania až do staroby. Zvláštnou citlivosťou vyslovujú otázky pohlavnosti, usmerňujú v čase voľby životného partnera a sprevádzajú aj obdobie krízových rokov. „*Príklady priťahujú*.“ Z knihy je cítiť, že to nie je teória, ale z milosti prežitá a opísaná skúsenosť.

Objednávky možno zasielať na www.msejk.sk alebo adresu redakcie časopisu Kresťan.

**„Abrahám uveril
a počítalo sa mu to
za spravodlivosť.“**

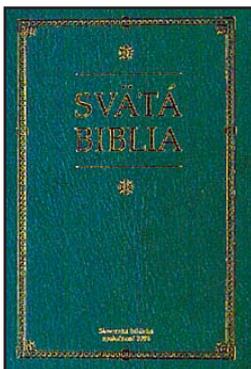
(R 4,3)

**Srdečne pozývame k Božiemu slovu
kázanému v nedeľu od 15,00 – 16,00 hod.
a v stredu od 18,30 – 19,30 hod. v zborovom
dome Kresťanského zboru v Bratislave
na Tehelnej 22.**

ODPORÚČAME

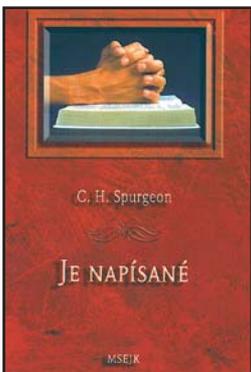
**Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať na adrese:
Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista, Púpavova 4, 84104 Bratislava,
alebo na adrese redakcie časopisu Kresťan.**

Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil Prof. Jozef Roháček. Podľa prvého revidovaného vydania z roku 1951 vydala Slovenská biblická spoločnosť

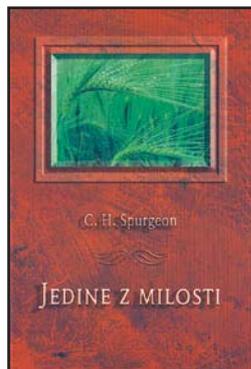
C. H. Spurgeon: Je napísané

(v prílohe: Dvere sú otvorené)
Na príklade pokúšania Pána Ježiša na púšti predkladá autor Božie slovo ako základ viery všetkým pokúšaným. V kapitole „Najväčší boj“ sa popisuje výzbroj k zápasu o vieru v evanjelium.

120x180 mm 104 strán

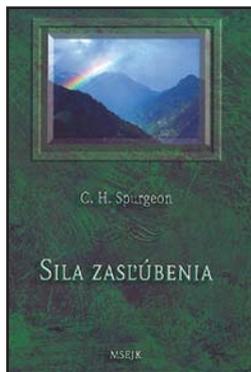
C. H. Spurgeon: Jedine z milosti

Aj po stopäťdesiatich rokoch znie výklad z pera „Kniežata kazateľov“ presvedčivo a sviežo.

120x180 mm 96 strán

C. H. Spurgeon: Sila zaslúbenia

„Zaslúbenia Písma Svätého nech sa stávajú príslovím Božieho ľudu“, povedal autor knihy. Úvahy k posilneniu dôvery k Bohu, pochopeniu princípov Božích zaslúbení a plodnej viere.“

120x180 mm 96 strán

Objednávky možno zasielať na www.msejk.sk alebo adresu redakcie časopisu Kresťan.